

Раздел II

Такси по Закона за пощенските услуги

Чл. 18. (1) За издаване на индивидуална лицензия за извършване на универсалната пощенска услуга се събира първоначална такса в размер 20 000 лв.

(2) За контролиране изпълнението на лицензията за извършване на универсалната пощенска услуга се събира годишна такса в размер 1,2 на сто от brutните приходи от лицензираната универсална пощенска услуга без данък върху добавената стойност.

Чл. 19. За издаване на удостоверение за регистрация за извършване на неуниверсални пощенски услуги се събира еднократна такса в размер 4500 лв.

Раздел III

Такси по Закона за електронния документ и електронния подпис

Чл. 20. (1) За разглеждане на заявление за регистрация и за издаване на удостоверение за регистрация като доставчик на удостоверителни услуги (ДУУ) заявителят заплаща:

1. при подаване на заявлението за регистрация по чл. 36, ал. 1 от Закона за електронния документ и електронния подпис (ЗЕДЕП) 5100 лв.;

2. за издаване на удостоверението за регистрация и за вписване в регистъра по чл. 34, ал. 1 ЗЕДЕП 10 000 лв.

(2) За разглеждане на ново заявление за регистрация по чл. 36, ал. 5 ЗЕДЕП след отказ за регистрация по чл. 36, ал. 2 ЗЕДЕП заявителят заплаща 60 на сто от таксата по ал. 1, т. 1.

Чл. 21. При подаване на заявление за отразяване на промяна в изменение на обстоятелствата по чл. 36, ал. 1, т. 1 ЗЕДЕП ДУУ заплаща 20 лв.

Чл. 22. За издаване на справки за публичните ключове на регистрираните ДУУ по чл. 35, ал. 2 ЗЕДЕП заявителят заплаща за всяка справка 200 лв.

Чл. 23. За издаване на справки за регистрирани ДУУ по чл. 38, ал. 1 ЗЕДЕП се заплаща такса 10 лв.

Чл. 24. За издаване на справки за условията и реда за регистриране на ДУУ по чл. 38, ал. 2 ЗЕДЕП се заплаща такса 30 лв.

Чл. 25. За издаване на дубликат на документи, издадени от Комисията за регулиране на съобщенията, се заплаща такса, както следва:

1. за първа страница	10 лв.;
2. за всяка следваща страница	0,15 лв.

Чл. 26. За предоставяне на копие на нормативен акт или технически документ, включително издаден от международна или европейска организация, се заплаща такса, както следва:

1. на електронен носител	10 лв., и
допълнително за всеки 1 КВ	0,01 лв.
2. на хартиен носител:	
а) за първа страница	10 лв.
б) за всяка следваща страница	0,50 лв.

Чл. 27. (1) Таксите по чл. 20, ал. 1, т. 2, 22, 23, 24, 25 и 26 се заплащат при издаване на съответния акт или документ.

(2) Таксите по чл. 20, ал. 1, т. 1, чл. 20, ал. 2 и чл. 21 се заплащат при подаване на заявлението.

Чл. 28. (1) Дължимите такси се превеждат по банков път по сметка на Комисията за регулиране на съобщенията или се плащат в брой в касата ѝ.

(2) Направените банкови плащания се удостоверяват със заверен екземпляр от платежното нареждане.

Чл. 29. Внесените такси не подлежат на връщане, освен ако по надлежен начин се установи тяхното неправомерно събиране.

Преходни и заключителни разпоредби

§ 1. Разпоредбите на чл. 12, ал. 1 и чл. 13, т. 7 се прилагат до 11 септември 2002 г. вкл.

§ 2. Разпоредбата на чл. 12, ал. 2 влиза в сила от 13 септември 2002 г.

§ 3. Съгласно § 10 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за пощенските услуги „Български пощи“ – ЕАД, се освобождава от заплащане на лицензионните такси по чл. 18 до 31 декември 2002 г.

40904

**МИНИСТЕРСТВА
И ДРУГИ ВЕДОМСТВА****МИНИСТЕРСТВО
НА ПРАВОСЪДИЕТО****РИМСКИ СТАТУТ****на Международния наказателен съд**

приет от Дипломатическата конференция на пълномощните представители под егидата на ООН за учредяване на Международен наказателен съд на 17 юли 1998 г.

(Ратифициран със закон, приет от XXXIX Народно събрание на 15 март 2002 г. – ДВ, бр. 31 от 2002 г. В сила от 1 юли 2002 г.)

A/CONF.183/9

17 юли 1998 г.

ПРЕАМБЮЛ

Държавите – страни по този статут, като осъзнават, че между всички народи съществуват общи връзки, а културите им са обединени в общо наследство, и загрижени, че тази деликатна мозайка всеки миг може да бъде разрушена,

като помнят, че през това столетие милиони деца, жени и мъже са станали жертви на неописени жестокости, които дълбоко разтърсват човешкото съзнание,

като признават, че тези тежки престъпления застрашават мира, сигурността и благоденствието на света,

като потвърждават, че най-тежките престъпления, които безпокоят цялата международна общност, не бива да остават ненаказани, а ефек-

тивното им наказателно преследване трябва да бъде гарантирано чрез предприемане на мерки на национално равнище и засилване на международното сътрудничество,

решени да сложат край на безнаказаността на извършителите на тези престъпления и така да допринесат за предотвратяването им,

като припомнят, че всяка държава е длъжна да упражнява наказателната си юрисдикция спрямо лицата, отговорни за международни престъпления,

като потвърждават целите и принципите на Устава на Организацията на обединените нации и по-конкретно това, че всички държави са длъжни да се въздържат от заплахата със сила или употреба на сила срещу териториалната цялост или политическата независимост на която и да е друга държава, или по друг начин, несъвместим с целите на Организацията на обединените нации,

като подчертават в тази връзка, че нищо в този статут не трябва да се възприема като решение една държава да се намесва във въоръжен конфликт, който съставлява част от вътрешните работи на друга държава,

решени за тази цел и за благо на днешните и идните поколения да учредят постоянен Международен наказателен съд, който е свързан със системата на Организацията на обединените нации и има юрисдикция да разглежда най-тежките престъпления, които създават безпокойство за цялата международна общност,

като подчертават, че Международният наказателен съд, създаден по силата на този статут, допълва националните правораздавателни органи,

решени да гарантират трайното зачитане на международното правосъдие,

постигнаха съгласие, както следва:

ЧАСТ 1. УЧРЕДЯВАНЕ НА СЪДА

Член 1

Съдът

С този статут се учредява Международен наказателен съд („Съдът“). Той е постоянен орган, има право да упражнява юрисдикцията си спрямо лица във връзка с най-тежките престъпления, които предизвикват международна загриженост и са посочени в този статут, и допълва националните наказателни правораздавателни органи. Компетентността и функционирането на Съда се уреждат от разпоредбите на този статут.

Член 2

Отношения между Съда и Организацията на обединените нации

Съдът установява отношения с Организацията на обединените нации чрез споразумение, което трябва да бъде одобрено от Събранието на държавите – страни по този статут, и сключено от председателя на Съда от името на последния.

Член 3

Седалище на Съда

1. Седалището на Съда е Хага, Холандия („приемащата държава“).

2. Съдът сключва с приемащата държава споразумение за седалището си, което се одобрява от Събранието на държавите – страни по статута, и се сключва от председателя на Съда от името на последния.

3. Когато намери това за желателно, Съдът може да заседава другаде в съответствие с този статут.

Член 4

Правно положение и правомощия на Съда

1. Съдът е международно юридическо лице. Той има и правосубектността, нужна за упражняване на функциите му и постигане на целите му.

2. Съдът може да упражнява функциите и правомощията си по този статут на територията на всяка държава – страна по статута, а чрез специално споразумение – и на територията на всяка друга държава.

ЧАСТ 2. ЮРИСДИКЦИЯ, ДОПУСТИМОСТ И ПРИЛОЖИМО ПРАВО

Член 5

Престъпления под юрисдикцията на Съда

1. Юрисдикцията на Съда се ограничава до най-тежките престъпления, които създават безпокойство за цялата международна общност. Съдът има юрисдикция в съответствие с този статут по отношение на следните престъпления:

- (a) престъплението геноцид;
- (b) престъпления против човечеството;
- (c) военни престъпления;
- (d) престъплението агресия.

2. Съдът упражнява юрисдикцията си по отношение на престъплението агресия след приемането на разпоредба в съответствие с чл. 121 и 123, която определя престъплението и установява условията, при които Съдът упражнява юрисдикцията си по отношение на това престъпление. Тази разпоредба трябва да съответства на релевантните разпоредби от Устава на Организацията на обединените нации.

Член 6

Геноцид

По смисъла на този статут „геноцид“ е всяко от следните действия, извършено с намерение да бъде унищожена изцяло или отчасти национална, етническа, расова или религиозна група:

- (a) убиване на членове на групата;
- (b) причиняване на тежки телесни или душевни повреди на членове на групата;
- (c) умишлено налагане на групата условия на живот, целящи нейното пълно или частично физическо унищожаване;
- (d) въвеждане на мерки за предотвратяване на ражданията в групата;

(е) насилствено предаване на деца от тази група на друга група.

Член 7

Престъпления против човечеството

1. По смисъла на този статут „престъпление против човечеството“ е всяко от следните действия, което се извършва като част от широко или систематично съзнателно нападение срещу гражданското население:

- (а) убийство;
- (б) физическо унищожение;
- (в) поробване;
- (д) депортиране или насилствено преместване на население;
- (е) лишаване от свобода или друго тежко лишаване от физическа свобода в нарушение на основните правила на международното право;
- (ф) изтезания;
- (г) изнасилване, сексуално робство, насилствена проституция, насилствено забременяване, насилствена стерилизация или всяка друга форма на сексуално насилие с подобна тежест;
- (х) преследване на определена група или общност поради политическа, расова, национална, етническа, културна, религиозна принадлежност или пол в съответствие с определението в ал. 3 или поради други основания, които са общопризнати за недопустими по международното право във връзка с всяко действие, посочено в тази алинея, или всяко престъпление от компетентността на съда;

(и) насилствено изчезване на лица;

(j) престъплението апартейд;

(к) други нечовешки деяния със сходно естество, които умишлено причиняват голямо страдание или тежко увреждане на тялото или на душевното или физическото здраве.

2. (а) По смисъла на ал. 1:

(б) „нападение срещу гражданското население“ е поведение, свързано с многократното извършване на деяния измежду изброените в ал. 1 срещу всяко гражданско население, вследствие или в резултат на държавна или организационна политика за извършването на такова нападение;

(в) „физическо унищожение“ е всяко умишлено налагане на условия за живот, насочено към изстребване на част от населението, включително лишаване от достъп до храна и медицинско обслужване;

(д) „поробване“ е упражняването на някое или всички правомощия, свързани с правото на собственост над едно лице, и включва упражняването на такава власт при търговия с хора, особено жени и деца;

(е) „депортиране или насилствено преместване на население“ е насилственото преселване на съответните лица чрез експулсиране или други принудителни действия от областта, в която те присъстват правомерно, без основание по международното право;

(ф) „изтезание“ е умишленото причиняване на тежка физическа или душевна болка или страдание на лице, което се намира под властта или контрола на обвиняемия; с изключение на това, изтезанието не включва болката или страданието, които са причинени или са присъщи, или са резултат единствено на правомерни санкции;

(г) „насилствено забременяване“ означава неправомерното раждане от жена, чиято бременност е предизвикана насилствено, с намерение да се повлияе на етническия състав на определено население или да бъдат извършени други тежки нарушения на международното право; това определение в никакъв случай не се тълкува като засягащо националните закони, свързани с бременността;

(х) „преследване“ е умишленото и тежко лишаване от основни права в противоречие с международното право поради причини, свързани с идентичността на групата или общността;

(и) „престъплението апартейд“ означава нечовешки деяния с характер, аналогичен на посочените в ал. 1, извършени в контекста на институционализиран режим за систематично потискане и господство на една расова група над друга расова група или групи, и предприети с цел поддържане на този режим;

(j) „насилствено изчезване на лица“ е арестуването, задържането или отвлечането на лица от или с разрешението, подкрепата или съгласието на държава или политическа организация, последвано от отказ да се признае това лишаване от свобода или да бъде дадена информация за съдбата или местонахождението на тези лица, с цел те да бъдат лишени от правна защита за продължителен период от време.

3. По смисъла на този статут терминът „пол“ означава двата пола – мъжки и женски, в контекста на обществото. Терминът „пол“ няма никакво друго значение освен посоченото.

Член 8

Военни престъпления

1. Съдът има юрисдикция по отношение на военните престъпления по-специално, когато те са извършени като част от план или политика или като част от мащабно извършване на подобни престъпления.

2. По смисъла на този статут „военни престъпления“ са:

(а) тежки нарушения на Женевските конвенции от 1949 г., а именно всяко от следните деяния срещу лица или имущество, защитени от разпоредбите на съответната женеvsка конвенция:

- (i) умишлено убийство;
- (ii) изтезание или нечовешко отнасяне, включително биологически опити;
- (iii) преднамерено причиняване на големи страдания или тежки увреждания на тялото или на здравето;

(iv) присвояване и унищожаване на имущество, което се извършва незаконно, произволно и в големи мащаби и не е оправдано от военните нужди;

(v) принуждаване на военнопленник или друго защитено лице да служи във въоръжените сили на неприятелската страна;

(vi) умишлено лишаване на военнопленник или друго защитено лице от правото на справедлив и редовен съдебен процес;

(vii) незаконно депортиране или преместване или незаконно задържане в затвор;

(viii) вземане на заложници;

(b) други тежки нарушения на законите и обичаите, приложими по време на международен въоръжен конфликт, в съществуващите рамки на международното право, а именно някое от следните деяния:

(i) умишлено извършване на нападения срещу гражданското население като такова или срещу отделни мирни жители, които не вземат пряко участие във враждебните действия;

(ii) умишлено извършване на нападения срещу граждански обекти, т.е. обекти, които не представляват военна цел;

(iii) умишлено извършване на нападения срещу персонал, съоръжения, материали, формирования или превозни средства, използвани за хуманитарна помощ или омиротворителна операция в съответствие с Устава на ООН, доколкото те се ползват от защитата, предоставена на гражданското население или гражданските обекти от международното право на въоръжените конфликти;

(iv) умишлено започване на нападение със съзнанието, че то ще причини големи загуби или увреждания сред гражданското население или щети на граждански обекти, или обширни, трайни и тежки увреждания на природната среда, които явно са прекомерни в сравнение с очакваните конкретни и преки военни предимства;

(v) нападение или бомбардиране с каквито и да са средства на градове, села, местообитания или жилища, които на се защитени и не представляват военна цел;

(vi) убийство или раняване на комбатант, който е извън строя или вече няма средства за защита и се е предал доброволно;

(vii) неправомерно използване на бял флаг или на знамето или военните знаци и униформата на неприятеля, или на Организацията на обединените нации, както и на емблемите по Женевските конвенции, водещо до смърт или тежки увреждания на хората;

(viii) пряко или непряко преместване от държава окупаторка на част от нейното гражданско население в окупираната от нея територия или депортиране или преместване на цялото или част от населението на окупираната територия в рамките на последната или извън нея;

(ix) умишлено извършване на нападения срещу сгради, предназначени за култова дейност, образование, изкуство, наука или благо-

творителна дейност, исторически паметници, болници и места където се събират болни и ранени, при условие че те не са военни обекти;

(x) подлагане на лица, които се намират във властта на неприятелска страна, на физическо осакатяване или на медицински или научни експерименти от каквото и да е естество, които не са оправдани от медицинското, стоматологичното или амбулаторното лечение на съответното лице, нито се извършват в негов интерес, и които причиняват смърт или сериозна заплаха за здравето на това лице или лица;

(xi) вероломно убийство или раняване на лица от състава на неприятелска нация или армия;

(xii) заповед да няма пощада;

(xiii) разрушаване или реквизиция на неприятелско имущество, освен ако това разрушаване или реквизиция се налагат императивно от военните нужди;

(xiv) обявяване на правата и исковите на гражданите на неприятелската страна за отменени, суспендирани или недопустими в съд;

(xv) принуждаване на гражданите на неприятелската страна да участват във военни операции, насочени срещу собствената им страна, дори когато преди началото на войната те са били на военна служба в неприятелската страна;

(xvi) ограбване на град или място, дори когато са превзети чрез нападение;

(xvii) използване на отрова или отровни оръжия;

(xviii) използване на задушливи, отровни или други газове, както и на всички подобни течности, материали или приспособления;

(xix) използване на куршуми, които лесно експлодират или се сплескват в човешкото тяло, като куршуми с твърда обвивка, която не покрива изцяло сърцевината или е надупчена;

(xx) използване на оръжия, снаряди и материали, както и методи за водене на бойните действия, които могат да причинят прекомерни вреди или ненужно страдание или които по природата си нямат избирателно действие в нарушение на международното право на въоръжените конфликти, при условие че тези оръжия, снаряди и материали или методи за водене на бойните действия са предмет на цялостна забрана и са посочени в приложение към този статут чрез изменение в съответствие с релевантните разпоредби на чл. 121 и 123;

(xxi) посегателство над личното достойнство, по-специално оскърбително и унижително отнасяне;

(xxii) изнасилване, сексуално робство, насилствена проституция, насилствено забременяване според определенията в чл. 7, ал. 2(f), насилствена стерилизация или всяка друга форма на сексуално насилие, която съставлява и тежко нарушение на Женевските конвенции;

(xxiii) използване на присъствието на гражданско лице или на друго защитено лице за предпазване на някои пунктове, зони или въоръжени сили от военни операции;

(xxiv) умишлено извършване на нападения срещу сгради, материали, санитарни формирания и транспорт, както и персонал, които използват емблемите на Женевските конвенции в съответствие с международното право;

(xxv) умишлено подлагане на глад на гражданското население като метод за водене на бойните действия чрез лишаването му от обекти, необходими за неговото оцеляване, включително умишленото възпрепятстване на хуманитарните доставки, предвидени в Женевските конвенции;

(xxvi) набиране на деца под петнадесетгодишна възраст в националните въоръжени сили или използването им за активно участие във въоръжените действия;

(с) при въоръжен конфликт, който няма международен характер – тежки нарушения на чл. 3, общ за четирите Женевски конвенции от 12 август 1949 г., а именно някое от следните действия, извършени срещу лица, които не вземат активно участие във въоръжените действия, включително членове от състава на въоръжените сили, които са сложили оръжие, и онези, които са извън строя поради болест, рани, задържане или друга причина:

(i) насилие над живота и личността, по-конкретно убийство, осакатяване, жестоко отнасяне и изтезание;

(ii) посегателство над личното достойнство, по-конкретно оскърбително и унижително отнасяне;

(iii) вземане на заложници;

(iv) постановяване на присъди и изпълнение на екзекуции без предходен съдебен акт, постановен от редовно конституиран съд, който предоставя всички съдебни гаранции, общопризнати като необходими;

(d) алинея 2(с) се прилага към въоръжените конфликти с немеждународен характер и следователно не се прилага при случаи на вътрешни нарушения на реда и напрежения, като размирици, изолирани и спорадични актове на насилие или други действия с подобен характер;

(e) други сериозни нарушения на законите и обичаите, приложими по време на въоръжен конфликт с немеждународен характер, в установените рамки на международното право, а именно някое от следните деяния:

(i) умишлено извършване на нападения срещу гражданското население като такова или срещу отделни граждански лица, които не вземат пряко участие във въоръжените действия;

(ii) умишлено извършване на нападения срещу сгради, материали, санитарни формирания и превозни средства, както и персонал, които използват емблемите на Женевските конвенции в съответствие с международното право;

(iii) умишлено извършване на нападения срещу персонал, съоръжения, материали, формирания или превозни средства, използвани за хуманитарна помощ или омиротворителна мисия в съответствие с Устава на ООН, докол-

кото те се ползват от защитата, предоставена на гражданското население или гражданските обекти от международното право на въоръжените конфликти;

(iv) умишлено извършване на нападения срещу сгради, предназначени за култова дейност, образование, изкуство, наука или благотворителна дейност, исторически паметници, болници и места, където се събират болните и ранените, при условие че те не са военни обекти;

(v) ограбване на град или село, дори когато са превзети чрез нападение;

(vi) изнасилване, сексуално робство, насилствена проституция, насилствено забременяване според определението в чл. 7, ал. 2(f), насилствена стерилизация и всяка друга форма на сексуално насилие, която съставлява и тежко нарушение на чл. 3, общ за четирите Женевски конвенции;

(vii) набиране на деца под петнадесетгодишна възраст във въоръжените сили или групи или използването им за активно участие във въоръжените действия;

(viii) издаване на заповед за преместване на гражданско население поради причини, свързани с въоръжения конфликт, освен ако това се изисква с оглед сигурността на съответните граждански лица или императивни военни причини;

(ix) вероломно убийство или раняване на противников комбатант;

(x) заповед да няма пощада;

(xi) подлагане на лица, които се намират във властта на друга страна в конфликта, на физическо осакатяване или на медицински или научни експерименти от каквото и да е естество, които не са оправдани от медицинското, стоматологичното или амбулаторното лечение на съответното лице, нито се извършват в негов интерес, и които водят до смърт или сериозно застрашават здравето на това лице или лица;

(xii) разрушаване или реквизиция на имуществото на неприятеля, освен ако такова разрушаване или реквизиция се налагат императивно от нуждите на конфликта;

(f) алинея 2(e) се прилага към въоръжени конфликти с немеждународен характер и следователно не се прилага към ситуации на вътрешни нарушения на реда и напрежения, като размирици, изолирани и спорадични актове на насилие или други действия с подобен характер. Тя се прилага към въоръжени конфликти, които се развиват на територията на определена държава, когато там съществува продължителен военен конфликт между правителствените сили и организирани въоръжени групи или между такива групи.

3. Разпоредбите на ал. 2(с) и (е) не засягат отговорността на правителството да поддържа или да възстанови правото и реда в държавата, или да защити единството и териториалната цялост на държавата чрез всички правомерни средства.

Член 9**Елементи на престъпленията**

1. Елементите на престъпленията подпомагат Съда при тълкуването и прилагането на чл. 6, 7 и 8. Те се приемат с мнозинство от две трети от членовете на Събранието на държавите – страни по статута.

2. Изменения в елементите на престъпленията могат да бъдат предлагани от:

- (а) всяка държава – страна по статута;
- (б) съдиите, с абсолютно мнозинство;
- (в) прокурора.

Измененията се приемат с мнозинство от две трети от членовете на Събранието на държавите – страни по статута.

3. Елементите на престъпленията и измененията в тях трябва да съответстват на този статут.

Член 10

Нищо в тази част не може да се тълкува като ограничение или пречка за действието на съществуващите или развиващи се правила на международното право за цели, различни от целите на този статут.

Член 11**Компетентност по време**

1. Съдът има юрисдикция само по отношение на престъпления, извършени след влизането на този статут в сила.

2. Ако една държава се присъедини към статута след влизането му в сила, Съдът може да упражни юрисдикцията си само по отношение на престъпленията, извършени след влизането на статута в сила за тази държава, освен ако последната е направила декларация по чл. 12, ал. 3.

Член 12**Предпоставки за упражняване на юрисдикцията**

1. Държава, която се присъедини към този статут, с това си действие приема юрисдикцията на Съда по отношение на престъпленията, посочени в чл. 5.

2. В случаите по чл. 13, т. (а) или (в) Съдът може да упражни юрисдикцията си, ако една или повече от следните държави са страни по статута или са приели юрисдикцията на Съда в съответствие с ал. 3:

(а) държавата, на чиято територия е извършено съответното деяние, или ако престъплението е извършено на борда на плавателен съд или въздухоплавателно средство – държавата по регистрацията на този съд или средство;

(б) държавата, чийто гражданин е лицето, обвинено в престъплението.

3. Ако по ал. 2 се изисква приемане от държава, която не е страна по този статут, тази държава може да приеме упражняването на юрисдикцията на Съда по отношение на съответното престъпление чрез декларация, пода-

дена до секретаря. Приемашата държава е длъжна да сътрудничи на Съда без никакво забавяне или изключение в съответствие с част 9.

Член 13**Упражняване на юрисдикцията**

Съдът може да упражнява юрисдикцията си по отношение на престъпление измежду посочените в чл. 5 в съответствие с разпоредбите на този статут, ако:

(а) в съответствие с чл. 14 държава – страна по статута, отнесе до прокурора ситуация, при която има данни, че са извършени едно или повече такива престъпления;

(б) в съответствие с Глава V от Устава на ООН Съветът за сигурност отнесе до прокурора ситуация, при която има данни, че са извършени едно или повече такива престъпления; или

(в) прокурорът възбуди разследване по отношение на такова престъпление в съответствие с чл. 15.

Член 14**Отнасяне на ситуация от държава – страна по статута**

1. Една държава може да отнесе до прокурора ситуация, при която има данни, че са извършени едно или повече престъпления от компетентността на Съда, като поиска от прокурора да разследва ситуацията с цел да определи дали едно или повече конкретни лица трябва да бъдат обвинени в извършването на такива престъпления.

2. Доколкото е възможно, при отнасянето се конкретизират релевантните обстоятелства и се прилагат подкрепящите документи, с които разполага държавата, извършила отнасянето.

Член 15**Прокурор**

1. Прокурорът може да започне разследване по собствена инициатива (*proprio motu*) на основата на информация за престъпления от компетентността на Съда.

2. Прокурорът анализира сериозността на получената информация. За тази цел той може да иска допълнителна информация от държавите, от органите на ООН, от междуправителствени или неправителствени организации, както и от други надеждни източници, които смята за подходящи, и може да получава писмени доказателства или да изслушва устни свидетелски показания в седалището на Съда.

3. Ако прокурорът стигне до извода, че съществуват достатъчно основания да се продължи с разследването, той отправя до състава за предварително производство искане да бъде разрешено разследване, придружено с всички събрани материали в подкрепа на искането. Жертвите могат да дават показания пред състава за предварително производство в съответствие с Правилника за процедурата и доказването.

4. Ако след запознаване с искането и подкрепящите материали съставят за предварително производство установи, че съществуват достатъчно основания да се пристъпи към разследване и случаят спада към юрисдикцията на Съда, той разрешава възбуждането на разследване, като това не засяга последващите изводи на Съда във връзка с компетентността и допустимостта на делото.

5. Отказът на състава за предварително производство да разреши разследване не е пречка прокурорът да направи ново искане на основата на нови факти или доказателства във връзка със същата ситуация.

6. Ако след предварителното разглеждане по ал. 1 и 2 прокурорът стигне до извода, че предоставената информация не съдържа достатъчно основания за разследване, той уведомява лицата, предоставили информацията. Това не е пречка прокурорът да разгледа допълнителна информация, която му е предоставена във връзка със същата ситуация, в светлината на нови факти или доказателства.

Член 16

Отлагане на разследването или наказателното преследване

Разследването или наказателното преследване по този статут не може да бъде възбудено или продължено в дванадесетмесечен срок след като Съветът за сигурност е отправил искане до Съда в този смисъл с резолюция, приета в съответствие с Глава V от Устава на ООН. Съветът може да поднови искането при същите условия.

Член 17

Въпроси, свързани с допустимостта

1. Като се имат предвид абзац 10 от преамбула и чл. 1, Съдът обявява делото за недопустимо, когато:

(а) разследването или наказателното преследване по делото се осъществява от държава, която има юрисдикция спрямо него, освен ако тази държава не желае или не е в състояние ефикасно да извърши разследването или наказателното преследване;

(б) делото се разследва от държава, която има юрисдикция спрямо него, и държавата е решила да не преследва наказателно съответното лице, освен ако решението се дължи на нежеланието или неспособността на държавата да осъществи ефикасно преследване;

(с) съответното лице вече е било съдено за поведението, предмет на отнасянето, и производството пред Съда е недопустимо по чл. 20, ал. 3;

(д) делото не е достатъчно тежко, за да оправдае по-нататъшни действия от страна на Съда.

2. За да установи нежеланието в конкретен случай, Съдът взема предвид принципите за редовен процес, признати от международното право, и преценява дали са налице една или повече от следните предпоставки:

(а) производството е било образувано или се образува, или националното решение е взето с цел лицето да бъде предпазено от наказателна отговорност за престъпления измежду посочените в чл. 5, които попадат към юрисдикцията на съда;

(б) налице е неоснователно забавяне на производството, което при конкретните обстоятелства е несъвместимо с намерението лицето да бъде изправено пред съд;

(с) производството не е било водено или не се води независимо или безпристрастно и е било водено или се води по начин, който при конкретните обстоятелства не съответства на намерението лицето да бъде изправено пред Съда.

3. За да установи неспособността в конкретен случай, Съдът преценява дали поради пълния или частичен срив или нефункциониране на националната ѝ съдебна система държавата не е в състояние да намери обвиняемия или да събере нужните доказателства и показания, или по друг начин е неспособна да проведе производството.

Член 18

Предварителни определения по допустимостта

1. Когато една ситуация е отнесена до Съда в съответствие с чл. 13(а) и прокурорът установи, че съществуват достатъчно основания за възбуждане на разследване, или прокурорът възбуди разследване в съответствие с чл. 3(с) и чл. 15, прокурорът уведомява всички държави – страни по статута, и онези държави, които са оглед на наличната информация обикновено биха имали юрисдикция спрямо съответните престъпления. Прокурорът може да уведоми тези държави поверително, а ако сметне това за необходимо за защитата на лица, за предотвратяване унищожаването на доказателства или за предотвратяване бягството на хора, може да ограничи обема на информацията, предоставена на държавите.

2. В едномесечен срок от получаването на уведомлението държавата може да уведоми Съда, че разследва или е разследвала своите граждани или други лица под нейна юрисдикция във връзка с престъпни деяния, които могат да съставляват престъпления измежду посочените в чл. 5 и които са свързани с информацията, предоставена в уведомлението до държавите. По искане на тази държава прокурорът може да се оттегли в полза на разследването на тези лица от страна на държавата, освен ако съставът за предварително производство по молба на прокурора вземе решение да разреши разследването.

3. Оттеглянето на прокурора в полза на разследването от страна на държава може да бъде преразгледано от него в шестмесечен срок от датата на оттеглянето или във всеки момент, в който настъпи съществена промяна на обстоятелствата във връзка с нежеланието на държавата или неспособността ѝ да осъществи ефективно разследване.

4. Съответната държава или прокурорът могат да обжалват решението на състава за предварително производство пред апелативен състав в съответствие с чл. 82. Жалбата може да бъде разгледана при ускорена процедура.

5. Когато прокурорът се е оттеглил от разследването в съответствие с ал. 2, той може да поиска от съответната държава периодично да го уведомява за хода на разследването си и за всяко последващо наказателно преследване. Държавите – страни по статута, са длъжни да отговарят на тези искания без неоправдано забавяне.

6. До постановяване на определението на състава за предварително производство или във всеки момент, в който прокурорът се оттегли от разследването в съответствие с този член, прокурорът по изключение може да поиска от състава за предварително производство разрешение да предприеме нужните следствени действия с цел запазване на доказателствата, когато съществува уникална възможност да бъдат получени важни доказателства или има голям риск тези доказателства впоследствие да не бъдат достъпни.

7. Държава, която обжалва определение на състав за предварително производство, постановено в съответствие с този член, може да оспорва допустимостта на делото по чл. 19 на основание допълнителни съществени факти или съществена промяна на обстоятелствата.

Член 19

Оспорване на юрисдикцията на Съда или допустимостта на делото

1. Съдът е длъжен да се увери, че има юрисдикция по отношение на всяко дело, отнесено до него. Съдът може по собствена инициатива да установи допустимостта на едно дело в съответствие с чл. 17.

2. Оспорване на допустимостта на делото на основанията по чл. 17 или оспорване на компетентността на Съда може да се извърши от:

(а) обвиняем или лице, за което в съответствие с чл. 58 е издадено постановление за арестуване или призовка да се яви;

(б) държава, която има юрисдикция спрямо делото на основание, че тя разследва или осъществява наказателното преследване по него или е разследвала или осъществявала наказателното преследване; или

(с) държава, от която се изисква признаване на юрисдикцията по чл. 12.

3. Прокурорът може да поиска от Съда определение по въпроса за юрисдикцията или допустимостта. В производството за юрисдикцията или допустимостта бележки пред Съда могат да представят и страните, които са отнесли ситуацията в съответствие с чл. 13, както и жертвите.

4. Допустимостта на едно дело или компетентността на Съда могат да бъдат оспорени само веднъж от всяко лице или държава измежду посочените в ал. 2. Оспорването се извършва

преди или при започването на съдебното производство. При изключителни обстоятелства Съдът може да разреши оспорване да се извърши повече от веднъж или след започването на съдебното производство. Оспорване на допустимостта на делото при започването на съдебното производство или впоследствие с разрешение на Съда може да се извършва само на основание чл. 17, ал. 1(с).

5. Държавата по ал. 2(б) и (с) е длъжна да оспори възможно най-рано.

6. До потвърждаването на обвиненията допустимостта на делото или юрисдикцията на Съда се оспорват пред състава за предварително производство. След потвърждаването на обвиненията оспорването се извършва пред съдопроизводствения състав. Определенията във връзка с юрисдикцията или допустимостта могат да бъдат обжалвани пред апелативен състав в съответствие с чл. 82.

7. Ако държава измежду посочените в ал. 2(б) и (с) извърши оспорване, прокурорът спира разследването до произнасянето на Съда в съответствие с чл. 17.

8. До произнасянето на Съда прокурорът може да иска от него разрешение:

(а) да предприеме нужните следствени действия, описани в чл. 18, ал. 6;

(б) да изслуша изявленията или показанията на свидетел или да завърши събирането и разглеждането на доказателствата, започнати преди оспорването; и

(с) в сътрудничество със съответните държави да предотврати бягството на лицата, по отношение на които прокурорът вече е поискал да бъде издадено постановление за арестуване по чл. 58.

9. Извършването на оспорване не засяга валидността на действията, извършени от прокурора или на разпореждане или постановление, издадени от Съда преди оспорването.

10. Ако Съдът обяви делото за недопустимо по чл. 17, прокурорът може да поиска преразглеждане на определението, ако е напълно убеден, че са възникнали нови факти, които отстраняват основанието, на което делото е било обявено за недопустимо в съответствие с чл. 17.

11. Ако с оглед на въпросите по чл. 17 прокурорът отложи разследването, той може да поиска съответната държава да му предостави информация за производството. По искане на тази държава информацията се смята за поверителна. Ако впоследствие прокурорът реши да пристъпи към разследване, той уведомява държавата, за която е извършено отлагането.

Член 20

Ne bis in idem

1. С изключение на случаите, предвидени в този статут, никое лице не може да бъде съдено от Съда за деяние, което съставлява престъпление, за което лицето е осъдено или оправдано от Съда.

2. Никое лице не може да бъде съдено от друг съд за престъпление, отнесено в съответствие с чл. 5, за което лицето вече е осъдено или оправдано от Съда.

3. Никое лице, което е съдено от друг съд за деяние, забранено от чл. 6, 7 или 8, не може да бъде съдено от Съда за същото престъпление, освен ако производството в другия съд:

(а) е било проведено с цел това лице да бъде предпазено от наказателна отговорност за престъпления от компетентността на Съда; или

(б) не е било проведено независимо и безпристрастно в съответствие с нормите за редовен процес, признати от международното право, и е проведено по начин, който при конкретните обстоятелства не съответства на намерението лицето да бъде изправено пред съд.

Член 21

Приложимо право

1. Съдът прилага:

(а) на първо място, този статут, елементите на престъпленията и своя Правилник за процедурата и доказването;

(б) на второ място, когато е възможно, приложимите договори и принципите и правилата на международното право, включително установените принципи на международното право на въоръжените конфликти;

(в) в противен случай – общите принципи, които Съдът извлича от националните закони в правните системи по света, включително при нужда националните закони на държавите, които обикновено биха имали юрисдикция спрямо престъплението, при условие, че тези принципи не са несъвместими с този статут, с международното право и с международно признатите норми и стандарти.

2. Съдът може да прилага принципи и правни норми, тълкувани в предходните му решения.

3. При прилагането и тълкуването на правото в съответствие с този член трябва да бъдат спазвани международно признатите права на човека и да не се прави неблагоприятна разлика поради причини, свързани с пол, в съответствие с определението по чл. 7, ал. 3, възраст, раса, цвят на кожата, език, религия или вяра, политически или други убеждения, национален, етнически или обществен произход, материално положение, рождение или друг статус.

ЧАСТ 3. ОБЩИ ПРИНЦИПИ НА НАКАЗАТЕЛНОТО ПРАВО

Член 22

Nullum crimen sine lege

1. Никое лице не носи наказателна отговорност по този статут, освен ако при извършването му съответното деяние съставлява престъпление от компетентността на Съда.

2. Определението за престъпление се тълкува ограничително и не може да бъде разширявано по аналогия. При неяснота определението се тълкува в полза на лицето, което е разследвано, наказателно преследвано или осъдено.

3. Този член не засяга квалифицирането на никое деяние като наказуемо според международното право, независимо от този статут.

Член 23

Nulla poena sine lege

Лице, осъдено от Съда, може да бъде наказано само в съответствие с този статут.

Член 24

Недопустимост на обратното действие по отношение на лицата

1. Никое лице не може да носи наказателна отговорност по този статут за деяние, извършено преди влизането на статута в сила.

2. Когато правото, приложимо към определено дело, бъде изменено преди постановяването на окончателна присъда, прилага се правото, по-благоприятно за лицето, което е разследвано, наказателно преследвано или осъдено.

Член 25

Лична наказателна отговорност

1. Съдът има юрисдикция спрямо физическите лица в съответствие с този статут.

2. Лице, което извърши престъпление от компетентността на Съда, носи лична отговорност и подлежи на лично наказание в съответствие с този статут.

3. В съответствие с този статут едно лице носи наказателна отговорност и подлежи на наказание за престъпление от компетентността на Съда, ако това лице:

(а) извърши такова престъпление самостоятелно, заедно с друго или чрез друго, независимо от това дали другото лице е наказателно отговорно;

(б) нареди, настоява или склони към извършването на такова престъпление, което наистина е извършено или за което е извършен опит;

(в) с цел улесняване извършването на такова престъпление помага или по друг начин съдейства при извършването или при опита за извършването му, включително чрез предоставяне на средства за извършването;

(д) по друг начин допринася за извършването или опита за извършване на такова престъпление от група лица, които действат с обща цел. Приносът трябва да бъде умишлен и:

(i) да бъде осъществен с цел подпомагане на престъпната дейност или постигане престъпната цел на групата, когато тази дейност или цел включва извършването на престъпление от компетентността на съда; или

(ii) да бъде осъществен със знанието, че групата възнамерява да извърши престъплението;

(е) по отношение на престъплението геноцид пряко и публично подтиква други да извършват геноцид;

(f) извърши опит за такова престъпление, като пристъпи към действие и започне извършването му чрез важна стъпка, но престъплението не бъде извършено поради обстоятелства, независещи от намеренията на лицето. Ако обаче лицето се откаже от извършването на престъплението или по друг начин предотврати извършването му, то не носи наказателна отговорност и не подлежи на наказание по този статут за опит да извърши това престъпление, ако изцяло и доброволно се откаже от престъпната цел.

4. Някоя разпоредба на този статут във връзка с личната наказателна отговорност не засяга отговорността на държавите по международното право.

Член 26

Исключване на юрисдикцията спрямо лица, ненавършили осемнадесетгодишна възраст

Съдът няма юрисдикция по отношение на лица, които не са навършили 18-годишна възраст към момента на твърдяното извършване на престъпление.

Член 27

Невъзможност за позоваване на длъжностно положение

1. Този статут се прилага еднакво към всички лица без никаква разлика на основата на длъжностното им положение. По-специално, длъжностното положение на държавен или правителствен глава, член на правителство или парламент, избран представител или държавен служител в никакъв случай не освобождава лицето от наказателна отговорност по този статут, нито съставлява самостоятелно основание за намаляване на наказанието.

2. Имунитетът или специалните процесуални правила, които евентуално са свързани с длъжностното положение на едно лице по националното или международното право, не са пречка Съдът да упражни юрисдикцията си спрямо това лице.

Член 28

Отговорност на командирите и други началници

Наред с другите основания за наказателна отговорност по този статут за престъпления от компетентността на Съда:

(a) военачалник или лице, което ефективно действа като военачалник, носи наказателна отговорност за престъпленията от компетентността на Съда, извършени от силите, които се намират под ефективното му командване и контрол, или ефективна власт и контрол, в зависимост от случая, в резултат на неосъществяването от негова страна на надлежен контрол над тези сили, когато:

(i) този военачалник или лице е знаел или според обстоятелствата по това време е трябвало да знае, че силите извършват или ще извършат такива престъпления; и

(ii) този военачалник или лице не е предприел всички необходими и достатъчни мерки в негова власт да предотврати или прекрати извършването на престъпленията или да отнесе въпроса до компетентните органи за разследване или наказателно преследване;

(b) при отношенията между началник и подчинен, които не са уредени от буква (a), началникът носи наказателна отговорност за престъпленията от компетентността на Съда, извършени от подчинени, които се намират под ефективната му власт и контрол, вследствие на неупражняването от негова страна на надлежен контрол над тези подчинени, когато:

(i) началникът е знаел или съзнателно е пренебрегнал информация, която ясно показва, че подчинените му извършват или ще извършат такива престъпления;

(ii) съответните престъпления засягат дейност, която попада под ефективната отговорност и контрол на началника; и

(iii) началникът не е предприел всички нужни и достатъчни мерки в негова власт, за да предотврати или да прекрати извършването на престъпленията или за да отнесе въпроса до компетентните органи за разследване и наказателно преследване.

Член 29

Неприлагане на давност

Престъпленията от компетентността на Съда не подлежат на никаква давност.

Член 30

Субективна страна

1. Освен ако е предвидено друго, едно лице носи наказателна отговорност и подлежи на наказание за престъпление от компетентността на Съда само ако елементите, които съставляват обективната страна на престъплението, са осъществени умишлено и съзнателно.

2. По смисъла на този член едно лице действително умишлено, когато:

(a) по отношение на определено деяние лицето цели да извърши деянието;

(b) по отношение на последиците лицето цели да причини тези последици или осъзнава, че те ще настъпят при нормално развитие на събитията.

3. По смисъла на тази разпоредба „съзнание“ означава осъзнаването, че определено обстоятелство съществува или определена последица ще настъпи при нормално развитие на събитията. Термините „знае“ и „съзнателно“ се тълкуват съответно.

Член 31

Основания за изключване на наказателната отговорност

1. Наред с другите основания за изключване на наказателната отговорност, предвидени в този статут, едно лице не носи наказателна отговорност, ако към момента на извършване на деянието:

(а) лицето страда от душевна болест или дефект, който го лишава от възможност да оцени неправомерността или естеството на поведението си, или от възможност да контролира поведението си в съответствие с изискванията на закона;

(б) лицето е в нетрезво състояние, което го лишава от възможност да оцени неправомерността или естеството на поведението си, или от възможност да контролира поведението си в съответствие с изискванията на закона, освен ако лицето доброволно се е привело в нетрезво състояние при обстоятелства, при които е осъзнавало или е пренебрегнало риска в резултат на нетрезвото състояние евентуално да извърши деяние, което съставлява престъпление от компетентността на Съда;

(с) лицето действа разумно, за да защити себе си или друго лице, а при военни престъпления – имущество, което е от основно значение за оценяването на лицето или на друго лице, или имущество, което е от основно значение за изпълнение на военна мисия, като противодействие на непосредствена и неправомерна употреба на сила по начин, който е пропорционален на опасността за лицето или за другото защитено лице или имущество. Самото обстоятелство, че лицето е участвало в отбранителна операция, провеждана от сили, не съставлява основание за изключване на наказателната отговорност по тази буква;

(д) поведението, за което се твърди, че съставлява престъпление от компетентността на Съда, се дължи на принуда, която е резултат на непосредствена заплаха със смърт или с непосредствено или продължаващо телесно увреждане на това лице или друго лице, и лицето действа по необходимост и разумно за избягване на тази заплаха при условие, че това лице не възнамерява да причини по-голяма вреда от тази, чието предотвратяване се цели. Такава заплаха може:

(v) да бъде отправена от други лица; или

(vi) да се изразява в други обстоятелства извън контрола на лицето.

2. Съдът определя приложимостта на основанията за изключване на наказателната отговорност по този статут в делото пред него.

3. По време на съдебното производство Съдът може да разгледа основания за изключване на наказателната отговорност извън посочените в ал. 1, когато подобни основания произтичат от приложимото право, определено в чл. 21. Производството по разглеждането на основанието се урежда от Правилника за процедурата и доказването.

Член 32

Фактическа или юридическа грешка

1. Фактическата грешка съставлява основание за изключване на наказателната отговорност само ако елиминира субективната страна, изисквана за престъплението.

2. Юридическата грешка във връзка с това дали определено деяние съставлява престъпление от компетентността на Съда не е основание за изключване на наказателната отговорност. Юридическата грешка обаче може да бъде основание за изключване на наказателната отговорност, ако елиминира субективната страна, изисквана за това престъпление или в съответствие с чл. 33.

Член 33

Заповеди на началника и предписания на закона

1. Обстоятелството, че едно лице е извършило престъпление от компетентността на Съда в изпълнение на заповед на правителство или военен или цивилен началник, не освобождава лицето от наказателна отговорност, освен ако:

(а) лицето е имало юридическо задължение да се подчини на заповедите на съответното правителство или началник;

(б) лицето не е знаело, че заповедта е неправомерна; и

(с) заповедта не е явно неправомерна.

2. Заповедите за извършване на геноцид или престъпления срещу човечеството са явно неправомерни по смисъла на този член.

ЧАСТ 4. СЪСТАВ И УПРАВЛЕНИЕ НА СЪДА

Член 34

Органи на Съда

Съдът се състои от следните органи:

(а) председателство;

(б) апелативно отделение, съдопроизводствено отделение и отделение за предварително производство;

(с) служба на прокурора;

(д) секретариат.

Член 35

Изпълнение на функциите на съдиите

1. Всички съдии се избират като постоянни членове на Съда и трябва да бъдат на разположение за изпълнението на функциите си от началото на мандата си.

2. Съдиите, които влизат в състава на председателството, изпълняват функциите си на постоянна основа от избирането си.

3. С оглед на натовареността на Съда и след допитване до членовете си председателството може периодично да взема решение до каква степен от останалите съдии ще бъде изисквано да изпълняват функциите си на постоянна основа. Тези уговорки не засягат действието на чл. 40.

4. Финансовите условия за съдиите, от които не се изисква да изпълняват функциите си на постоянна основа, се уреждат в съответствие с чл. 49.

Член 36

**Условия за заемане на длъжността,
посочване на кандидати и избор на съдиите**

1. При спазване на разпоредбите на ал. 2 Съдът се състои от 18 съдии.

2. (а) Като действия от името на Съда, председателството може да предложи увеличаване на броя на съдиите по ал. 1, като посочи причините, поради които това се смята за необходимо и уместно. Секретарят на Съда незабавно изпраща всяко предложение в този смисъл на всички държави – страни по статута.

(б) Всяко подобно предложение се разглежда на заседание на Събранието на държавите – страни по статута, което се свиква в съответствие с чл. 112. Предложението се смята за прието, ако бъде одобрено от заседанието с гласовете на две трети от членовете на Събранието на държавите – страни по статута, и влиза в сила на датата, определена от събранието.

(с) (i) След приемането на предложение за увеличаване на броя на съдиите по буква (б) изборът на допълнителните съдии се провежда по време на следващата сесия на Събранието на държавите – страни по статута, в съответствие с ал. 3 до 8 и чл. 37, ал. 2;

(ii) ако натовареността на съда оправдава това, във всеки момент след приемането и влизането в сила на предложението за увеличаване на броя на съдиите по букви (б) и (с)(i) председателството може да предложи намаляване на броя на съдиите при условие, че той не спада под цифрата по ал. 1. Предложението се разглежда по процедурата, установена в букви (а) и (б). Ако предложението бъде прието, броят на съдиите се намалява постепенно при изтичането на съответните мандати на действащите съдии до достигане на нужния брой.

3. (а) Съдиите се избират измежду лица с висока нравственост, безпристрастност и почтеност, които отговарят на условията, изисквани в съответните им държави за назначаване на най-висшите съдебни длъжности.

(б) Всеки кандидат за Съда трябва:

(i) да притежава установена компетентност в областта на наказателното право и наказателния процес, както и нужния опит като съдия, прокурор, адвокат или като лице с аналогична професия в областта на наказателното производство; или

(ii) да притежава установена компетентност в релевантни области от международното право, например международно хуманитарно право и международно право за защита правата на човека, и обширен опит като практикуващ юрист, който има отношение към правораздавателната дейност на съда;

(с) всеки кандидат за съда трябва да владее отлично и да си служи гладко с поне един от официалните езици на Съда.

4. (а) Кандидати за Съда могат да бъдат посочвани от държавите – страни по статута, и определянето им се извършва:

(i) по процедурата за определяне на кандидатите за назначаване на най-висшите съдебни длъжности в съответната държава; или

(ii) по процедурата, предвидена за определяне на кандидатите за Международния съд в съответствие със статута на последния.

Кандидатурите се придружават от заявление, което съдържа нужните подробности и в което се описва как кандидатът отговаря на изискванията на ал. 3.

(б) При всеки избор всяка държава – страна по статута, може да предложи един кандидат, за когото не е задължително да бъде гражданин на тази държава, но той във всички случаи трябва да бъде гражданин на държава – страна по статута.

(с) Събранието на държавите – страни по статута, при нужда може да вземе решение за учредяване на съвещателен комитет по кандидатурите. Съставът и мандатът на комитета се определят от Събранието на държавите – страни по статута.

5. За целите на избора се съставят два списъка с кандидати: списък А с имената на кандидатите, които отговарят на условията по ал. 3(б)(i); и списък Б с имената на кандидатите, които отговарят на условията по ал. 3(б)(ii).

Кандидат, който в достатъчна степен отговаря на условията за двата списъка, може да избира списъка, в който да бъде вписан. При първия избор в Съда се избират най-малко девет съдии от списък А и най-малко пет съдии от списък Б. Следващите избори могат да бъдат организирани така, че да се поддържа равностойно съотношение на съдиите в състава на Съда, които отговарят на условията по двата списъка.

6. (а) Съдиите се избират чрез тайно гласуване на заседание на Събранието на държавите – страни по статута, свикано за тази цел в съответствие с чл. 12. Като се спазват изискванията на ал. 7, за членове на Съда се избират осемнадесетте кандидати, получили най-голям брой гласове и мнозинство от две трети от присъстващите и гласуващи държави – страни по статута.

(б) Ако при първото гласуване не бъдат избрани достатъчен брой съдии, последващите гласувания се провеждат в съответствие с процедурите, предвидени в буква (а) до запълване на всички вакантни длъжности.

7. Не може да има двама съдии – граждани на една и съща държава. Лице, което с оглед на членството си в Съда може да бъде смятано за гражданин на две или повече държави, се смята за гражданин на държавата, в която обикновено упражнява своите граждански и политически права.

8. (а) При избора на съдиите държавите – страни по статута, задължително вземат предвид нуждата в състава на Съда да има:

(i) представяне на основните правни системи на света;

(ii) справедливото географско представяне; и

(iii) справедливо представяне на съдиите – мъже и жени.

(b) Държавите – страни по статута, също вземат предвид нуждата да бъдат включени съдии с правни познания по конкретни въпроси, което включва, но не се изчерпва с насилието срещу жени и деца.

9. (a) Като се спазва буква (b), съдиите заемат длъжността си за мандат от девет години, и при спазване на буква (c) и на чл. 37, ал. 2, не могат да бъдат преизбирани.

(b) При първия избор една трета от избраните съдии се избират чрез жребий за срок три години; една трета от съдиите се избират чрез жребий за срок шест години, а останалите съдии се избират за срок девет години.

(c) Съдия, който е избран да изпълнява функциите си за срок три години в съответствие с буква (b), може да бъде преизбран за пълен мандат.

10. Независимо от разпоредбите на ал. 9 съдия, който е разпределен в съдопроизводствен или в апелативен състав съгласно чл. 39, продължава да заема длъжността до завършване на съдебното или апелативното производство, което вече е започнало пред този състав.

Член 37

Освобождение на съдийски длъжности

1. При освобождение на длъжност се провежда избор в съответствие с чл. 36 с цел заемане на длъжността.

2. Съдия, избран на вакантна длъжност, изпълнява функциите си до изтичане на мандата на предшественика си, а ако оставащият срок е три години или по-малко, може да бъде преизбран за пълен мандат в съответствие с чл. 36.

Член 38

Председателство

1. Председателят, първият и вторият заместник-председатели се избират с абсолютно мнозинство на съдиите. Всеки от тях има мандат три години или до изтичането на съответните им мандати като съдии, в зависимост от това кой мандат изтича по-рано. Те могат да бъдат преизбирани веднъж.

2. Първият заместник-председател действа вместо председателя, когато последният отсъства или му бъде направен отвод. Вторият председател действа вместо председателя, ако председателят и първият заместник-председател отсъстват или им бъде направен отвод.

3. Председателят, първият и вторият заместник-председател съставляват председателството, което отговаря за:

(a) надлежното управление на съда с изключение на службата на прокурора; и

(b) другите функции, възложени им в съответствие с този статут.

4. При осъществяването на отговорността по ал. 3(a) председателството съгласува дейността си и търси съдействие от прокурора по всички въпроси от общ интерес.

Член 39

Състави

1. Възможно най-бързо след избирането на съдии Съдът се организира в отделенията, посочени в чл. 34(b). Апелативното отделение се състои от председател и четирима други съдии, съдопроизводственото отделение – от най-малко шестима съдии, а отделението за предварително производство – от най-малко шестима съдии. Разпределението на съдиите в отделенията се извършва според естеството на функциите, които ще да бъдат изпълнявани от всяко отделение, квалификацията и опита на съдиите, избрани в Съда, тъй че във всяко отделение да бъде постигнато нужното съчетание от познания в областта на наказателното, наказателнопроцесуалното право и международното право. Съдопроизводственото отделение и отделението за предварително производство се състоят предимно от съдии с опит в областта на наказателното съдопроизводство.

2. (a) Съдебните функции на Съда във всяко отделение се изпълняват от състави.

(b) (i) Апелативният състав се състои от всички съдии в апелативното отделение;

(ii) функциите на съдопроизводствен състав се изпълняват от трима съдии от съдопроизводственото отделение;

(iii) функциите на състав за предварително производство се изпълняват от трима съдии от отделението за предварително производство или от един съдия от същото отделение в съответствие с този статут и с Правилника за процедурата и доказването.

(c) Нищо в тази алинея не възпрепятства едновременното конституиране на повече от един състав за предварително производство или съдопроизводствен състав, когато ефективното управление на работата на Съда изисква това.

3. (a) Съдиите, разпределени в съдопроизводственото отделение и в отделението за предварително производство, изпълняват функциите си в тези отделения за срок три години, а след това – до приключването на всички дела, чието разглеждане в съответното отделение вече е започнало.

(b) Съдиите, разпределени в апелативното отделение, изпълняват функциите си в това отделение през целия си мандат.

4. Съдиите, разпределени в апелативното отделение, изпълняват функциите си само в това отделение. Нищо в този член не възпрепятства временното преместване на съдии от съдопроизводственото отделение в отделението за предварително производство или обратно, ако според председателството ефективното управление на работата на Съда изисква това и при усло-

вие, че съдия, който е участвал в досъдебната фаза по едно дело, в никакъв случай няма право да заседава в съдопроизводствения състав, който разглежда същото дело.

Член 40

Независимост на съдиите

1. При изпълнението на функциите си съдиите са независими.

2. Съдиите не могат да участват в никаква друга дейност, която може да възпрепятства съдебните им функции или да засегне доверието в тяхната независимост.

3. Съдиите, които са длъжни да изпълняват функциите си на постоянна основа в седалището на Съда, не могат да се занимават с никакво друго занятие с професионално естество.

4. Всички въпроси във връзка с прилагането на ал. 2 и 3 се решават с абсолютно мнозинство на съдиите. Когато въпросът засяга отделен съдия, последният не може да участва във вземането на решението.

Член 41

Освобождаване и отвод на съдиите

1. По искане на съдия председателството може да освободи този съдия от изпълнението на определена функция по този статут в съответствие с Правилника за процедурата и доказването.

2. (а) Съдия няма право да участва в дело, при което съществуват основателни причини за съмнение в безпристрастността му. На съдията се прави отвод в съответствие с тази алинея, ако преди това е участвал в каквото и да е качество в същото дело пред Съда или в свързано наказателно дело на национално равнище, страна по което е било разследваното или наказателно преследваното лице. На съдията се прави отвод и на други основания, предвидени в Правилника за процедурата и доказването.

(б) Прокурорът, разследваното или наказателно преследваното лице могат да направят искане за отвод на съдия по тази алинея.

(с) Всички въпроси във връзка с отвода на съдия се решават с абсолютно мнозинство на съдиите. Отведеният съдия има право да представи съображенията си по въпроса, но не участва във вземането на решението.

Член 42

Служба на прокурора

1. Службата на прокурора действа независимо като отделен орган на Съда. Тя отговаря за получаване на документите за отнасяне на данни и всяка обоснована информация за престъпления от компетентността на Съда, за тяхното разглеждане и за провеждането на разследване и наказателно преследване пред Съда. Служителите в службата на прокурора не могат да получават или да действат според инструкции от външен източник.

2. Службата на прокурора се оглавява от прокурора. Прокурорът има пълни правомощия по отношение на управлението и ръководството на службата, включително нейния персонал, съоръжения и други ресурси. Прокурорът бива подпомаган от един или повече заместник-прокурори, които имат право да извършват действията, възложени на прокурора от този статут. Прокурорът и заместник-прокурорите трябва да имат различно гражданство. Те изпълняват функциите си на постоянна основа.

3. Прокурорът и заместник-прокурорите трябва да бъдат лица с висока нравственост, да са извънредно компетентни и да имат голям практически опит в наказателното преследване или съдопроизводството по наказателни дела. Те трябва отлично да владеят и гладко да си служат поне с един от работните езици на Съда.

4. Прокурорът се избира чрез тайно гласуване с абсолютно мнозинство от членовете на Събранието на държавите – страни по статута. Заместник-прокурорите се избират по същия ред от списък с кандидати, предложен от прокурора. Прокурорът предлага трима кандидати за всяка длъжност на заместник-прокурор, която предстои да бъде заета. Прокурорът и заместник-прокурорите имат мандат девет години, освен ако при избирането им бъде определен по-кратък срок, и не могат да бъдат преизбрани.

5. Прокурорът и заместник-прокурорите не могат да участват в дейност, която е от естество да накърни прокурорските им функции или да засегне доверието в тяхната независимост. Те не могат да се занимават с никакво друго занятие от професионално естество.

6. По искане на прокурора или на заместник-прокурор председателството може да освободи съответния служител от участие в конкретно дело.

7. Прокурорът и заместник-прокурорите не могат да участват в дейност, при която съществуват основателни причини за съмнение в безпристрастността им. Те се отвеждат от делото в съответствие с тази алинея, ако преди това са участвали в някакво качество в същото дело пред Съда или в свързано наказателно дело на национално равнище, страна по което е разследваното или наказателно преследваното лице.

8. Всички въпроси, свързани с отвода на прокурора или заместник-прокурор, се решават от апелативното отделение:

(а) разследваното или наказателно преследваното лице по всяко време може да поиска отвод на прокурора или на заместник-прокурор на основанията, предвидени в този член;

(б) прокурорът или заместник-прокурорът, според случая, имат право да представят съображенията си по въпроса.

9. Прокурорът назначава съветници с юридически познания по конкретни въпроси, които включват, но не се изчерпват със сексуално насилие, насилие, свързано с пола, и насилие срещу деца.

Член 43 Секретариат

1. Секретариатът отговаря за несъдебните аспекти на ръководството и обслужването на Съда, без да се засягат функциите и правомощията на прокурора по чл. 42.

2. Секретариатът се оглавява от секретар, който е главният административен служител на Съда. Секретарят изпълнява функциите си под ръководството на председателя на Съда.

3. Секретарят и заместник-секретарят трябва да бъдат лица с висока нравственост, особено компетентни, отлично да владеят и гладко да си служат поне с един от работните езици на Съда.

4. Съдиите избират секретаря с абсолютно мнозинство чрез тайно гласуване, като вземат предвид всички препоръки на Събранието на държавите – страни по статута. При нужда и по препоръка на секретаря съдиите избират заместник-секретар по същия начин.

5. Секретарят заема длъжността за срок пет години, може да бъде преизбиран веднъж и изпълнява функциите си на постоянна основа. Заместник-секретарят заема длъжността за срок пет години или по-кратък срок, определен с абсолютно мнозинство от съдиите, и може да бъде избран с уговорката да изпълнява длъжността при повикване в случай на нужда.

6. Секретарят създава в секретариата отдел за жертвите и свидетелите. След консултации със службата на прокурора този отдел предприема защитни и охранителни мерки, дава съвети и оказва друго подходящо съдействие на свидетелите, на жертвите, които се явяват пред Съда, и на други лица, които са изложени на риск поради показанията, дадени от тези свидетели. В отдела трябва да работят служители с експертни познания в областта на травматологията, включително травматологията на престъпления, свързани със сексуално насилие.

Член 44 Персонал

1. Прокурорът и секретарят назначават квалифициран персонал, нужен за съответните им служби. При прокурора това включва и назначаването на следователи.

2. Прокурорът и секретарят са длъжни да осигурят най-високите стандарти на ефективност, компетентност и почтеност в трудовите правоотношения с персонала, като съответно имат предвид критериите, установени в чл. 36, ал. 8.

3. Със съгласието на председателя и прокурора секретарят предлага правилник за персонала, в който се уреждат условията за назначаване, възнаграждение и освобождаване на персонала на Съда. Правилникът за персонала се одобрява от Събранието на държавите – страни по статута.

4. По изключение Съдът може безплатно да използва експертните познания на персонал, предложен от държавите – страни по статута, междуправителствени или неправителствени организации, за подпомагане на работата на някой от органите на Съда. Прокурорът може да приеме такова предложение от името на прокуратурата. Персоналът, предоставен безплатно, извършва работата си в съответствие с насоки, определени от Събранието на държавите – страни по статута.

Член 45 Тържествена клетва

Преди поемането на съответните им задължения по този статут съдиите, прокурорът, заместник-прокурорите, секретарят и заместник-секретарят полагат в открито съдебно заседание тържествена клетва, че ще изпълняват функциите си безпристрастно и съвестно.

Член 46 Отстраняване от длъжност

1. Съдия, прокурорът, заместник-прокурор, секретарят или заместник-секретарят се отстраняват от длъжност, ако в съответствие с ал. 2 бъде взето решение в този смисъл, когато:

(а) бъде установено, че лицето е допуснало тежка простъпка или тежко нарушение на задълженията си по този статут, в съответствие с Правилника за процедурата и доказването; или
(б) лицето не е в състояние да изпълнява функциите си, възложени от този статут.

2. Решението по ал. 1 за отстраняване от длъжност на съдия, на прокурора или на заместник-прокурор се взема от Събранието на държавите – страни по статута, с тайно гласуване:

(а) при съдия – с мнозинство от две трети от държавите – страни по статута, по препоръка, приета с мнозинство от две трети от останалите съдии;

(б) при прокурора – с абсолютно мнозинство на държавите – страни по статута;

(в) при заместник-прокурор – с абсолютно мнозинство на държавите – страни по статута, по препоръка на прокурора.

3. Решението за отстраняване от длъжност на секретаря или заместник-секретаря се взема с абсолютно мнозинство от съдиите.

4. На съдия, прокурор, заместник-прокурор, секретар или заместник-секретар, чието поведение или способност да изпълнява служебните си задължения според изискванията на този статут се оспорват по този член, се предоставят всички възможности да представят и получават доказателства и да правят изявления в съответствие с Правилника за процедурата и доказването. Засегнатото лице не участва по друг начин в разглеждането на въпроса.

Член 47

Дисциплинарни мерки

На съдия, прокурор, заместник-прокурор, секретар или заместник-секретар, който е извършил простъпка с по-ниска степен на тежест от посоченото в чл. 46, ал. 1, се налагат дисциплинарни мерки в съответствие с Правилника за процедурата и доказването.

Член 48

Привилегии и имунитети

1. Съдът се ползва на територията на всяка държава – страна по статута, с привилегиите и имунитетите, нужни за постигане на целите му.

2. Съдиите, прокурорът, заместник-прокурорите и секретарят при извършването или по повод на дейността на Съда се ползват от същите привилегии и имунитети, както предоставените на ръководителите на дипломатическите представителства, а след изтичането на мандата им, продължават да се ползват с имунитет срещу юридическо производство от каквото и да е естество във връзка с изречени или написани думи и действия, извършени от тях в официалното им качество.

3. Заместник-секретарят, персоналът на прокуратурата и персоналът на секретариата се ползват от привилегиите и имунитетите, както и от улесненията, нужни за изпълнение на функциите им, в съответствие със споразумението за привилегиите и имунитетите на Съда.

4. На защитниците, вещите лица, свидетелите и всяко друго лице, от които се изисква да присъстват в седалището на Съда, се осигурява отношението, нужно за надлежното функциониране на Съда в съответствие със споразумението за привилегиите и имунитетите на Съда.

5. Привилегиите и имунитетите на:

(а) съдия или на прокурора могат да бъдат отнети с абсолютно мнозинство от съдиите;

(б) секретаря могат да бъдат отнети от председателството;

(в) заместник-прокурорите и персонала на прокуратурата могат да бъдат отнети от прокурора;

(г) заместник-секретаря и персонала на секретариата могат да бъдат отнети от секретаря.

Член 49

Заплати, надбавки и разноски

Съдиите, прокурорът, заместник-прокурорите, секретарят и заместник-секретарят получават заплати, надбавки и средства за покриване на разноски, определени с решение на Събранието на държавите – страни по статута. Заплатите и надбавките не могат да бъдат намалявани по време на мандата им.

Член 50

Официални и работни езици

1. Официалните езици на Съда са арабски, китайски, английски, френски, руски и испански. Решенията на Съда, както и други актове, с

които се решават основни въпроси пред Съда, се публикуват на всички официални езици. Председателството определя кои решения се смятат за свързани с основни въпроси по смисъла на тази алинея в съответствие с критериите, установени в Правилника за процедурата и доказването.

2. Работните езици на Съда са английски и френски. Правилникът за процедурата и доказването определя случаите, в които други официални езици могат да бъдат използвани като работни езици.

3. По искане на всяка страна в производството или на държава, която може да встъпи в производството, Съдът разрешава тази страна или държава да използва език, различен от английски или френски, при условие, че Съдът намира подобно разрешение за достатъчно оправдано.

Член 51

Правилник за процедурата и доказването

1. Правилникът за процедурата и доказването влиза в сила при приемането му с мнозинство от две трети от членовете на Събранието на държавите – страни по статута.

2. Изменения в Правилника за процедурата и доказването могат да бъдат предлагани от:

- (а) всяка държава – страна по статута;
- (б) съдиите с абсолютно мнозинство; или
- (в) прокурора.

Измененията влизат в сила при приемането им с мнозинство от две трети от членовете на Събранието на държавите – страни по статута.

3. След приемането на Правилника за процедурата и доказването при неотложни случаи, в които правилникът не урежда конкретно положение пред Съда, съдиите с мнозинство от две трети могат да съставят временни правила, които се прилагат до приемането, изменението или отхвърлянето им на следващата редовна или специална сесия на Събранието на държавите – страни по статута.

4. Правилникът за процедурата и доказването, измененията в него и всички временни правила трябва да съответстват на този статут. Измененията в Правилника за процедурата и доказването не могат да се прилагат ретроактивно във вреда на лицето, което е разследвано, наказателно преследвано или осъдено.

5. При противоречие между статута и Правилника за процедурата и доказването статутът има предимство.

Член 52

Правила на Съда

1. В съответствие с този статут и с Правилника за процедурата и доказването съдиите приемат с абсолютно мнозинство правилата на Съда, нужни за надлежното му функциониране.

2. При изработването на правилата и всички изменения в тях се извършва допитване до прокурора и секретаря.

3. Правилата и измененията в тях влизат в сила с приемането им, освен ако съдиите решат друго. Незабавно след приемането им те се изпращат на държавите – страни по статута, за бележки. Ако в шестмесечен срок не постъпят възражения от мнозинството държави – страни по статута, правилата остават в сила.

ЧАСТ 5. РАЗСЛЕДВАНЕ И НАКАЗАТЕЛНО ПРЕСЛЕДВАНЕ

Член 53

Възбуждане на разследване

1. След като анализира информацията, която му е предоставена, прокурорът възбужда разследване, освен ако установи, че не съществуват достатъчно основания за предприемане на действия по този статут. Когато решава дали да започне разследване, прокурорът преценява дали:

(а) информацията, с която разполага, съставлява достатъчно основание да се приеме, че е извършено или се извършва престъпление от компетентността на Съда;

(б) делото е или би било допустимо по чл. 17; и

(в) като се имат предвид тежестта на престъплението и интересите на жертвата, въпреки всичко има основателни причини да се приеме, че разследването не е в интерес на правосъдието.

Ако прокурорът установи, че не съществува достатъчно основание за предприемане на действия и преценката му се основава единствено на буква (в), той уведомява състава за предварително производство.

2. Ако при разследването прокурорът стигне до извода, че не съществува достатъчно основание за наказателно преследване, тъй като:

(а) не съществуват достатъчно правни или фактически основания да се иска издаването на постановление или призовка по чл. 58;

(б) делото е недопустимо по чл. 17; или

(в) наказателното преследване не е в интерес на правосъдието, като се вземат предвид всички обстоятелства, включително тежестта на престъплението, интересите на жертвата и възрастта или инвалидността на евентуалния извършител, както и ролята му в твърдяното престъпление; прокурорът уведомява състава за предварително производство и държавата, отнесла ситуация по чл. 14, респективно Съвета за сигурност в случаите по чл. 13(б), за заключението си и мотивите за него.

3. (а) По искане на държавата, отнесла ситуацията по чл. 14, респективно на Съвета за сигурност по чл. 3(б), съставът за предварително производство може да направи преглед на решението на прокурора по ал. 1 или 2 да не се предприемат действия и да поиска от него да преразгледа това решение.

(б) Наред с това съставът за предварително производство може по собствена инициатива да направи преглед на решение на прокурора да

не се предприемат действия, ако то е основано само на ал. 1(в) или ал. 2(в). В този случай решението на прокурора влиза в сила само ако бъде потвърдено от състава за предварително производство.

4. Прокурорът по всяко време може да преразгледа решение за възбуждането на разследване или наказателно преследване на основата на нови факти или информация.

Член 54

Задължения и правомощия на прокурора във връзка с разследването

1. Прокурорът:

(а) с цел да установи истината извършва разследване във връзка с всички факти и доказателства, релевантни за преценката дали е налице наказателна отговорност по този статут, като разследва еднакво отегчаващите и смекчаващите обстоятелства;

(б) предприема подходящи мерки, за да гарантира ефективното разследване и наказателно преследване на престъпленията от компетентността на съда, като е длъжен да зачита интересите на жертвите и свидетелите и обстоятелствата, свързани с личността им, включително възраст, пол според определението по чл. 7, ал. 3, и здравословно състояние, и да вземе предвид тежестта на престъплението, по-специално дали то е свързано със сексуално насилие, насилие, свързано с пола, или насилие срещу деца; и

(в) изцяло зачита правата на лицата, произтичащи от този статут.

2. Прокурорът може да провежда разследване на територията на държавата:

(а) в съответствие с разпоредбите на част 9; или

(б) в съответствие с разрешението на състава за предварително производство по чл. 57, ал. 3(д).

3. Прокурорът може:

(а) да събира и проучва доказателства;

(б) да изисква присъствието и да разпитва разследваните лица, жертвите и свидетелите;

(в) да се обръща за сътрудничество към всяка държава или междуправителствена организация или да търси постигане на договореност в съответствие със своята компетентност и/или мандат;

(д) да постига договорености или да сключва споразумения, които не са несъвместими с този статут и са нужни за улесняване на сътрудничеството на държава, междуправителствена организация или лице;

(е) да постигне споразумение да не разкрива през никоя фаза на производството документите или информацията, която получава при условия на поверителност и единствено с цел получаване на нови доказателства, освен ако предоставилият информацията се съгласи с разкриването; и

(f) да предприема или да изисква предприемането на нужните мерки за гарантиране поверителността на информацията, защитата на лице или запазването на доказателства.

Член 55

Права на лицата по време на разследването

1. При разследване по този статут едно лице:

(a) не може да бъде принудено да се самообвинява или да се признае за виновен;

(b) не може да бъде подлагано на никаква форма на принуда или заплаха, на изтезание или на друга форма на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание; и

(c) трябва да има напълно безплатен достъп до съдействие на компетентен устен преводач и до писмени преводи, нужни с оглед на изискването за справедливост, ако лицето е разпитвано на език, различен от езика, който то разбира и говори;

(d) не може да бъде подлагано на произволен арест или задържане и може да бъде лишавано от свобода само на основания и в съответствие с производството, предвидени в този статут.

2. Когато съществуват основания да се приеме, че едно лице е извършило престъпление от компетентността на Съда и предстои то да бъде разпитано от прокурора или от национални органи вследствие на молба по част 9, лицето има и следните права, за които трябва да бъде уведомено преди разпита:

(a) да бъде уведомено преди разпита, че съществуват основания да се приеме, че то е извършило престъпление от компетентността на Съда;

(b) да запази мълчание, като мълчанието не се взема предвид при установяването на вината или невинността;

(c) да ползва правна помощ по свой избор или ако лицето не ползва правна помощ, да му бъде назначен защитник във всеки случай, в който интересите на правосъдието изискват това, и без заплащане от страна на лицето, ако то не разполага с достатъчно средства да заплати правната помощ;

(d) да бъде разпитано в присъствието на защитник, освен ако лицето доброволно се откаже от правото на защитник.

Член 56

Роля на състава за предварително производство при уникална възможност за разследване

1. (a) Когато прокурорът намира, че разследването предлага уникална възможност за получаване на показания или изявления от свидетели или за проучване, събиране или проверка на доказателства, които впоследствие могат да не бъдат достъпни за целите на съдебното производство, той уведомява състава за предварително производство.

(b) В този случай съставът за предварително производство по искане на прокурора може да предприеме мерките, нужни за гарантиране на ефективността и целостта на производството и по-конкретно за спазване на правата на защитата.

(c) Освен ако съставът за предварително производство реши друго, прокурорът предоставя релевантната информация на лицето, което е арестувано или се е явило по призовка във връзка с разследването по буква (a), за да може то да бъде изслушано по въпроса.

2. Мерките по ал. 1(b) могат да включват:

(a) отправяне на препоръки или издаване на разпореждания във връзка с производството, което да бъде приложено;

(b) разпореждане за протоколиране на производството;

(c) назначаване на вещо лице, което да окаже съдействие;

(d) разрешение защитникът на лицето, което е арестувано или се е явило пред съда по призовка, да участва, а ако още не е имало арестуване или явяване, или не е назначен защитник – да бъде назначен друг защитник, който да присъства и да представлява интересите на защитата;

(e) определяне на един от членовете му или ако е нужно, на друг свободен съдия от отделението за предварително производство или съдопроизводственото отделение да наблюдава и да прави препоръки или да издава разпореждания във връзка със събирането и запазването на доказателствата и разпита на лица;

(f) предприемане на всяко друго действие, нужно за събирането и запазването на доказателствата.

3. (a) Когато прокурорът не е поискал предприемането на мерки в съответствие с този член, но съставът за предварително производство смята, че такива мерки са нужни за запазване на доказателства, които според него ще бъдат съществени за защитата в съдебното производство, съставът се допитва до прокурора дали съществуват основателни причини, поради които прокурорът не иска да бъдат предприети мерки. Ако след допитването съставът за предварително производство стигне до извода, че липсата на искане от страна на прокурора за предприемане на мерки е необоснована, съставът за предварително производство може да предприеме такива мерки по своя инициатива.

(b) Решението на състава за предварително производство да действа по собствена инициатива в съответствие с тази алинея може да бъде протестирано от прокурора. Протестът се разглежда при ускорено производство.

4. Допустимостта на доказателствата, запазени или събрани за съдебното производство в съответствие с тази алинея, или тяхното протоколиране се регулира по време на съдебното производство от чл. 69 и те имат значението, определено от съдопроизводствения състав.

Член 57

Функции и правомощия на състава за предварително производство

1. Освен ако този статут предвижда друго, съставът за предварително производство изпълнява функциите си в съответствие с разпоредбите на този член.

2. (a) За разпорежданията или решенията на състава за предварително производство, издадени по чл. 15, 18, 19, чл. 54, ал. 2, чл. 61, ал. 7 и чл. 72, трябва да бъде постигнато съгласие от мнозинството членове на състава.

(b) Във всички други случаи един съдия от състава за предварително производство може да изпълнява функциите по този статут, освен ако бъде предвидено друго в Правилника за процедурата и доказването или от мнозинството членове на състава за предварително производство.

3. Наред с другите си функции по този статут съставът за предварително производство може:

(a) по искане на прокурора да издава разпореждания и постановления, нужни за целите на разследването;

(b) по искане на лице, което е арестувано или се е явило по призовка в съответствие с чл. 58, да издава разпореждания, включително мерки като изброените в чл. 56, или да потърси сътрудничество в съответствие с част 9, което е нужно за оказване съдействие на лицето при подготовката на защитата му;

(c) при нужда да предвиди защитата и ненакърнеността на личната сфера на жертвите и свидетелите, запазването на доказателствата, защитата на лица, които са арестувани или са се явили по призовка, както и защитата на информация, свързана с националната сигурност;

(d) да разреши на прокурора да предприеме конкретни следствени действия на територията на държава – страна по статута, без да е осигурил сътрудничеството на тази държава по част 9, ако съставът за предварително производство установи – по възможност, след като вземе предвид мнението на засегнатата държава, че в този случай държавата явно не е в състояние да изпълни молба за сътрудничество поради липсата на орган или на елемент от съдебната ѝ система, компетентен да изпълни молбата за сътрудничество по част 9;

(e) когато е издадено постановление за арестуване или призовка в съответствие с чл. 58, и като надлежно взема предвид силата на доказателствата и правата на засегнатите страни, в съответствие с предвиденото в този статут и в Правилника за процедурата и доказването, да поиска сътрудничество от държавите в съответствие с чл. 93, ал. 1(j) за предприемане на защитни мерки с цел конфискация, по-специално с оглед крайното благо на жертвите.

Член 58

Издаване на постановление за арестуване или призовка от състава за предварително производство

1. Във всеки момент след възбуждането на разследването съставът за предварително производство издава по искане на прокурора постановление за арестуването на лице, ако след разглеждане на искането, доказателствата и другата информация, предоставена от прокурора, съставът се увери, че:

(a) съществуват достатъчно основания да се смята, че лицето е извършило престъпление, което попада под юрисдикцията на съда; и

(b) арестуването на лицето е необходимо:

(i) за да се гарантира явяването на лицето в съдебното производство;

(ii) за да се гарантира, че лицето няма да пречи или застрашава разследването или съдебното производство; или

(iii) при нужда на лицето да бъде попречено да продължи извършването на това престъпление или свързано престъпление, което попада под юрисдикцията на Съда и произтича от същите обстоятелства.

2. Искането на прокурора съдържа:

(a) име на лицето и друга релевантна информация за самоличността му;

(b) конкретно посочване на престъпленията от компетентността на Съда, за които се твърди, че са извършени от лицето;

(c) кратко изложение на фактите, за които се твърди, че съставляват тези престъпления;

(d) резюме на доказателствата и всяка друга информация, от която се установява наличието на достатъчно основания да се приеме, че лицето е извършило тези престъпления; и

(e) мотивите, поради които прокурорът смята, че е нужно лицето да бъде арестувано.

3. Постановлението за арестуване съдържа:

(a) име на лицето и всяка друга релевантна информация за самоличността му;

(b) конкретно посочване на престъпленията от компетентността на Съда, във връзка с които се пристъпва към арестуване на лицето; и

(c) кратко изложение на фактите, за които се твърди, че съставляват тези престъпления.

4. Постановлението за арестуване остава в сила до издаването на разпореждане в противен смисъл от Съда.

5. На основата на постановлението за арестуване Съдът може да поиска предварително арестуване или арестуване и предаване на лицето в съответствие с част 9.

6. Прокурорът може да поиска от състава за предварително производство да измени постановлението за задържане, като промени престъпленията, посочени в него, или като добави други престъпления. Съставът за предварително производство изменя постановлението, ако се увери, че съществуват достатъчно основания да се приеме, че лицето е извършило изменените или допълнителните престъпления.

7. Като алтернатива на искането да бъде издадено постановление за арестуване прокурорът може да представи искане съставът за предварително производство да издаде призовка за явяване на лицето. Ако съставът за предварително производство се увери, че съществуват достатъчно основания да се приеме, че лицето е извършило твърдяното престъпление и призовката е достатъчна, за да осигури явяването му, той издава призовката лицето да се яви с условия или без условия за ограничаване на свободата (различни от лишаване от свобода), ако такива се предвиждат в националното право. Призовката съдържа:

(а) име на лицето и всяка друга релевантна информация за самоличността му;

(б) конкретна дата, на която лицето трябва да се яви;

(в) конкретно посочване на престъпленията от компетентността на Съда, за които се твърди, че са извършени от лицето; и

(г) кратко изложение на фактите, за които се твърди, че съставляват престъпленията.

Призовката се връчва на лицето.

Член 59

Производство за арестуване в задържащата държава

1. Държава – страна по статута, която е получила искане за предварително арестуване или за арестуване и предаване, незабавно предприема действия за арестуването на съответното лице в съответствие със законодателството си и с разпоредбите на част 9.

2. Арестуваното лице трябва да бъде незабавно изправено пред компетентния съдебен орган в задържащата държава, който в съответствие с правото на последната установява дали:

(а) постановлението се прилага към това лице;

(б) лицето е арестувано в съответствие с надлежното производство; и

(в) правата на лицето са спазени.

3. Арестуваното лице има право да подаде молба до компетентния орган в задържащата държава за временно освобождаване до извършване на предаването.

4. Когато взема решение по такава молба, компетентният орган в задържащата държава взема предвид дали с оглед на тежестта на твърдяните престъпления съществуват неотложни и извънредни обстоятелства, които оправдават освобождаването, и дали съществуват нужните гаранции за възможността на задържащата държава да изпълни задължението си да предаде лицето на Съда. Компетентният орган на задържащата държава няма право да преценява дали постановлението за арестуване е издадено редовно в съответствие с чл. 58, ал. 1(а) или (б).

5. Съставът за предварително производство трябва да бъде уведомен за всяко искане за временно освобождаване и отправя препоръки

до компетентния орган в задържащата държава. Преди да постанови решението си, компетентният орган в задържащата държава изцяло взема предвид тези препоръки, включително препоръките за мерки за предотвратяване на бягството на лицето.

6. Ако лицето бъде временно освободено, съставът за предварително производство може да изиска периодични доклади за положението във връзка с временното освобождаване.

7. След като бъде постановено предаване на лицето от задържащата държава, то възможно най-бързо се предава на Съда.

Член 60

Първоначално производство пред Съда

1. След предаването на лицето на Съда или явяването му пред Съда доброволно или по призовка съставът за предварително производство се уверява, че лицето е уведомено за престъпленията, за които се твърди, че е извършило, и за правата си по този статут, включително правото да подаде молба за временно освобождаване до началото на съдебното производство.

2. Лице, спрямо което е издадено постановление за арестуване, може да подаде молба за временно освобождаване до началото на съдебното производство. Ако съставът за предварително производство се увери, че условията по чл. 58, ал. 1 са налице, лицето остава задържано под стража. Ако съставът не се увери в това, той освобождава лицето под условие или безусловно.

3. Съставът за предварително производство периодично прави преглед на решението си за освобождаване или задържане на лицето и може във всеки момент да извърши такъв преглед по искане на прокурора или на лицето. При прегледа той може да измени решението си във връзка със задържането, освобождаването или условията на освобождаване, ако се увери, че това се налага поради изменените обстоятелства.

4. Съставът за предварително производство е длъжен да гарантира, че лицето няма да бъде задържано в продължение на необоснован срок преди съдебното производство поради неоправдано забавяне на прокурора. Ако се стигне до такава забавяне, Съдът е длъжен да обсъди освобождаването на лицето под условие или безусловно.

5. При нужда съставът за предварително производство може да издаде постановление за арестуване, за да гарантира присъствието на освободено лице.

Член 61

Потвърждаване на обвиненията преди съдебното производство

1. Като се спазват разпоредбите на ал. 2, в достатъчен срок след предаването на лицето или доброволното му явяване пред Съда съставът за предварително производство провежда заседание за потвърждаване на обвиненията, по които прокурорът възнамерява да води съ-

дебното производство. Заседанието се провежда в присъствието на прокурора и обвиненото лице, както и на неговия защитник.

2. По искане на прокурора или по собствена инициатива съставът за предварително производство може да проведе заседание в отсъствието на обвиняемия за потвърждаване на обвиненията, по които прокурорът възнамерява да води съдебното производство, когато лицето:

(а) се е отказало от правото си да присъства; или

(б) е избягало или не може да бъде открито и са били предприети всички подходящи действия да се осигури явяването му пред Съда и лицето да бъде уведомено за обвиненията, както и за предстоящото провеждане на заседания за потвърждаване на тези обвинения.

В този случай лицето се представлява от защитник, ако съставът за предварително производство установи, че това е в интерес на правосъдието.

3. В достатъчен срок преди заседанието лицето трябва:

(а) да получи препис от документа, съдържащ обвиненията, по които прокурорът възнамерява да изправи лицето пред съд; и

(б) да бъде уведомено за доказателствата, които прокурорът ще използва по време на заседанието.

Съставът за предварително производство може да издава разпоредения във връзка с разкриването на информация за нуждите на заседанието.

4. Преди заседанието прокурорът може да продължи разследването и да измени или оттегли всяко обвинение. На лицето се дава достатъчно предизвестие преди заседанието за всяко изменение или оттегляне на обвинение. При оттеглянето на обвинения прокурорът уведомява състава за предварително производство за мотивите за оттеглянето.

5. По време на заседанието прокурорът е длъжен да подкрепи всяко обвинение с достатъчно доказателства, за да установи наличието на достатъчно основания да се приеме, че лицето е извършило престъплението, за което е повдигнато обвинението. Прокурорът може да се позове на писмени или обобщени доказателства и не е длъжен да призовава свидетелите, от които се очаква да дадат показания на съдебното производство.

6. По време на заседанието лицето може:

(а) да възрази срещу обвиненията;

(б) да оспори доказателствата, представени от прокурора; и

(с) да представи доказателства.

7. На основата на заседанието съставът за предварително производство преценява дали са налице достатъчно доказателства, които водят до съществени основания да се приеме, че лицето е извършило всяко от престъпленията, в които е обвинено. На основата на тази преценка съставът за предварително производство:

(а) потвърждава обвиненията, по отношение на които е преценил, че съществуват достатъчно доказателства, и предава лицето на съдопроизводителен състав по потвърдените обвинения;

(б) отказва да потвърди обвиненията, по отношение на които е установил, че няма достатъчно доказателства;

(с) отлага заседанието и отправя искане до прокурора да обмисли:

(i) представянето на допълнителни доказателства или провеждането на допълнително разследване във връзка с определено обвинение; или

(ii) да измени определено обвинение, тъй като представените доказателства разкриват различно престъпление от компетентността на Съда.

8. След като съставът за предварително производство откаже да потвърди обвинение, прокурорът може да поиска потвърждаването му, ако искането е подкрепено от допълнителни доказателства.

9. След потвърждаването на обвиненията и преди началото на съдебното производство прокурорът може да измени обвиненията с разрешение на състава за предварително производство и след като уведоми обвиняемия. Ако прокурорът иска да добави допълнителни обвинения или в замяна да повдигне обвинение за по-тежки престъпления, трябва да бъде проведено заседание за потвърждаване на тези обвинения в съответствие с този член. След започването на съдебното производство прокурорът може да оттегли обвиненията с разрешение на състава за предварително производство.

10. Всички издадени постановления губят действието си по отношение на обвиненията, които не са потвърдени от състава за предварително производство или са оттеглени от прокурора.

11. След потвърждаването на обвиненията в съответствие с този член председателството конституира съдопроизводителен състав, който в съответствие с ал. 8 и с чл. 64, ал. 4 отговаря за провеждането на по-нататъшното производство и може да изпълнява всички функции на състав за предварително производство, които са релевантни и приложими в това производство.

ЧАСТ 6. СЪДЕБНО ПРОИЗВОДСТВО

Член 62

Място на съдебното производство

Съдебното производство се провежда в седалището на Съда, освен ако бъде решено друго.

Член 63

Съдебно производство в присъствието на обвиняемия

1. Обвиняемият присъства на съдебното производство.

2. Ако обвиняем, който присъства на съдебното производство, продължава да разстройва производството, съдопроизводственият състав може да го отстрани и да му нареди да наблюдава производството и да дава указания на защитника извън съдебната зала, при нужда чрез съобщителна техника. Тези мерки се предприемат само по изключение, след като другите подходящи алтернативи са се оказали недостатъчни, и само за строго необходимия срок.

Член 64

Функции и правомощия на съдопроизводствения състав

1. Функциите и правомощията на съдопроизводствения състав, предвидени в този член, се упражняват в съответствие с този статут и с Правилника за процедурата и доказването.

2. Съдопроизводственият състав е длъжен да гарантира справедливостта и бързината на процеса, както и провеждането му при пълно спазване на правата на обвиняемия и като надлежно се взема предвид защитата на жертвите и свидетелите.

3. При възлагането на делото за съдебно производство в съответствие с този статут съдопроизводственият състав, на който е възложено делото:

(а) се съветва със страните и приема процедури, нужни за улесняване на справедливото и бързо провеждане на производството;

(б) определя езика или езиците, които ще бъдат използвани в производството; и

(с) като се спазват всички други приложими разпоредби на този статут, предвижда разкриването на документи или информация, които преди това не са били разкрити, в достатъчен срок пред началото на съдебното производство, за да бъде възможна добрата подготовка за него.

4. Ако това е необходимо за ефикасното му и справедливо функциониране, съдопроизводственият състав може да отправи преюдициалните въпроси до състава за предварително производство или при нужда до друг свободен съдия от отделението за предварително производство.

5. Като уведоми страните, съдопроизводственият състав при нужда може да разпoredи съединяване или разделяне на обвинения срещу повече от един обвиняем.

6. При изпълнението на функциите си преди и по време на съдебното производство съдопроизводственият състав при нужда може:

(а) да изпълнява всички функции на състава за предварително производство по чл. 61, ал. 11;

(б) да изиска присъствието и даването на показания от свидетели и представянето на документи и други доказателства, като при нужда получава помощ от държавите в съответствие с този статут;

(с) да предвиди защита на поверителната информация;

(d) да разпoredи представянето на допълнителни доказателства към доказателствата, които вече са събрани преди съдебното производство или са представени от страните по време на това производство;

(е) да предвиди защита за обвиняемия, свидетелите и жертвите; и

(f) да се произнесе по всеки друг релевантен въпрос.

7. Съдебното производство се провежда публично. Съдопроизводственият състав обаче може да определи, че особени обстоятелства изискват част от производството да се проведе при закрити врата за целите, посочени в чл. 68, или с оглед защитата на поверителна или чувствителна информация, която ще бъде представена като доказателство.

8. (а) При започването на съдебното производство съдопроизводственият състав прочита на обвиняемия обвиненията, потвърдени от състава за предварително производство. Съдопроизводственият състав е длъжен да се увери, че обвиняемият разбира естеството на обвиненията. Съставът дава на обвиняемия възможност да се признае за виновен в съответствие с чл. 65 или да поддържа, че е невинен.

(б) По време на съдебното производство председателят на състава може да дава указания за воденето на производството, включително да гарантира провеждането му по справедлив и безпристрастен начин. Като се спазват указанията на председателя на състава, страните могат да представят доказателства в съответствие с разпоредбите на този статут.

9. По искане на някоя от страните или по своя инициатива съдопроизводственият състав може:

(а) да се произнесе по допустимостта или релевантността на доказателство; и

(б) да предприеме всички нужни действия за поддържане на реда в хода на заседанието.

10. Съдопроизводственият състав е длъжен да гарантира воденето на пълни протоколи на съдебното производство, които точно отразяват производството, както и съхраняването и опазването им от секретаря.

Член 65

Производство при признаване на вината

1. Когато обвиняемият се признае за виновен в съответствие с чл. 64, ал. 8(а), съдопроизводственият състав преценява дали:

(а) обвиняемият разбира естеството и последиците на признаването на вината;

(б) обвиняемият се признава за виновен доброволно след достатъчни консултации със защитника си; и

(с) признаването на вината се подкрепя от фактите по делото, които се съдържат във:

(i) обвиненията, предявени от прокурора и признати от обвиняемия;

(ii) материалите, представени от прокурора, които допълват обвиненията и които обвиняемият приема; и

(iii) всички други доказателства, например свидетелски показания, представени от прокурора или обвиняемия.

2. Когато съдопроизводственият състав се увери, че обстоятелствата по ал. 1 са установени, той приема признаването на вината, заедно с всички представени допълнителни доказателства, за установяващо всички съществени факти, които се изискват за доказване на престъплението, към което се отнася признанието, и може да осъди обвиняемия за това престъпление.

3. Когато съдопроизводственият състав не е уверен, че обстоятелствата по ал. 1 са установени, той смята признаването на вината за неизвършено и в този случай разпорежда производството да продължи при обикновените съдебни процедури, предвидени в този статут, като може да предаде делото на друг съдопроизводствен състав.

4. Когато съдопроизводственият състав е на мнение, че интересите на правосъдието и особено интересите на жертвите изискват по-пълно представяне на фактите по делото, съставът може:

(а) да поиска от прокурора да представи допълнителни доказателства, включително свидетелски показания; или

(б) да разпреди съдебното производство да продължи при спазване на обикновените процедури, предвидени в този статут, като в този случай смята признаването на вината за неизвършено, и може да предаде делото на друг съдопроизводствен състав.

5. Пренията между прокурора и защитата във връзка с изменението на обвиненията, признаването на вината или наказанието, което ще бъде наложено, не са задължителни за Съда.

Член 66

Презумпция за невинност

1. Всеки се смята за невинен до доказване на вината му пред Съда в съответствие с приложимото право.

2. Тежестта за доказване на вината на обвиняемия пада върху прокурора.

3. За да осъди обвиняемия, Съдът трябва да бъде убеден във вината му без всяко основателно съмнение.

Член 67

Права на обвиняемия

1. При определянето на всяко обвинение обвиняемият има право на открито заседание, като се имат предвид разпоредбите на този статут, на справедливо заседание, проведено безпристрастно, както и на следните минимални гаранции при пълно равенство:

(а) да бъде уведомен незабавно и подробно за естеството, причината и съдържанието на обвинението на език, който обвиняемият разбира и говори;

(б) да разполага с достатъчно време и възможности за подготовка на защитата и да общува свободно и поверително със защитник по свой избор;

(с) да бъде съден без неоправдано забавяне;

(д) при спазване на чл. 63, ал. 2 да присъства на процеса, да се защитава лично или чрез защитник по избор на обвиняемия, а ако няма защитник – да бъде уведомен за това право и да му бъде назначен защитник от съда във всеки случай, когато интересите на правосъдието изискват това, както и безплатно, ако обвиняемият не разполага с достатъчно средства да заплати за защитата;

(е) да разпита или да бъде проведен разпит на свидетелите, които дават показания срещу него, и да му бъдат разрешени присъствието и разпитът на свидетели, посочени от него, при същите условия, както свидетелите, които дават показания срещу него; обвиняемият има и право да изтъква факти в своя защита и да представя други доказателства, допустими по този статут;

(ф) да разполага безплатно със съдействието на квалифициран устен преводач и с възможност за писмени преводи, нужни с оглед на изискването за справедливост, ако част от производството или документите, представени пред съда, са на език, който обвиняемият не разбира и говори;

(г) да не бъде принуждаван да дава обяснения или да се признае за виновен и да запази мълчание, без мълчанието да се взема предвид при определянето на вината или невинността;

(х) да прави писмени или устни изявления в своя защита, без да полага клетва; и

(и) да не му бъде възлагана доказателствена тежест, нито тежестта да опровергава.

2. Наред с всяко друго разкриване, предвидено в този статут, прокурорът при първа възможност разкрива на защитата доказателствата, които притежава или контролира и за които прокурорът смята, че доказват или биха могли да докажат невинността на обвиняемия, или да намалят вината му, или които могат да засегнат достоверността на доказателствата в подкрепа на обвинението. При съмнение относно прилагането на тази алинея решението се взема от Съда.

Член 68

Защита на жертвите и свидетелите и участието им в производството

1. Съдът предприема подходящи мерки за защита на безопасността, физическото и психическото здраве, достойнството и личната сфера на жертвите и свидетелите. Във връзка с това Съдът е длъжен да вземе предвид всички релевантни фактори, включително възраст, пол според определението в чл. 7, ал. 3, здраве, както и естество на престъплението, включително, но не само дали престъплението е свързано със сексуално насилие, насилие, свързано с пола,

или с насилие срещу деца. Прокурорът приема такива мерки по-специално при разследването и наказателното преследване във връзка с такива престъпления. Тези мерки не могат да засягат или да противоречат на правата на обвиняемия и на изискванията за справедлив и безпристрастен процес.

2. По изключение от принципа на откритите заседания, предвиден в чл. 67, и с цел защита на жертвите и свидетелите или на обвиняемия съставите на Съда могат да проведат част от производството при закрити врата или да разрешат представянето на доказателства чрез електронни или други специални средства. По-конкретно такива мерки се прилагат при жертви на сексуално насилие или деца, които са жертви или свидетели, освен ако Съдът разпорежи друго с оглед на всички обстоятелства, по-специално мнението на жертвата или свидетеля.

3. Когато се засягат личните интереси на жертвите, Съдът разрешава техните становища и съображения да бъдат представени и разгледани на етапите от производството, които Съдът е определил за подходящи, и по начин, който не засяга и не противоречи на правата на обвиняемия и на изискванията за справедлив и безпристрастен процес. Когато Съдът намери това за уместно, тези становища и съображения могат да бъдат изложени от законните представители на жертвите в съответствие с Правилника за процедурата и доказването.

4. Отделът за жертвите и свидетелите може да дава съвети на прокурора и на Съда относно подходящите защитни мерки, охранителни мерки, консултирането и съдействието по чл. 43, ал. 6.

5. Ако разкриването на доказателства или информация в съответствие с този статут може да доведе до тежка заплаха за сигурността на свидетел или неговото семейство, за целите на производството, провеждано преди началото на съдебното производство, прокурорът може да оттегли тези доказателства или информация, като вместо тях представи резюме. Тези мерки се прилагат по начин, който не засяга и не противоречи на правата на обвиняемия и на изискването за справедлив и безпристрастен процес.

6. Една държава може да отправи искане за нужните мерки, които да бъдат предприети за защита на нейните служители или агенти и за защита на поверителна или чувствителна информация.

Член 69 Доказателства

1. Преди даването на показания всеки свидетел полага клетва в съответствие с Правилника за процедурата и доказването относно истинността на доказателствата, които ще предостави.

2. Показанията на свидетел по време на съдебното производство се дават лично, освен ако мерките по чл. 68 или Правилникът за процедурата и доказването предвижда друго. Съдът

също може да разреши показанията на свидетел да бъдат дадени на живо (устно) или на запис чрез видео- или аудиотехника, както и да бъдат представени документи или писмени разшифровки в съответствие с този статут и с Правилника за процедурата и доказването. Тези мерки не могат да засягат или да противоречат на правата на обвиняемия.

3. Страните могат да представят доказателства, релевантни за делото, в съответствие с чл. 64. Съдът има правомощието да изиска представянето на всички доказателства, които намира за нужни за установяване на истината.

4. Съдът може да се произнесе по релевантността или допустимостта на всяко доказателство, като между другото взема предвид доказателствената му сила и вредите, които това доказателство може да причини на справедливия процес или на справедливата оценка на показанията на свидетелите, в съответствие с Правилника за процедурата и доказването.

5. Съдът е длъжен да зачита и съблюдава привилегиите във връзка с поверителността, предвидени в Правилника за процедурата и доказването.

6. Съдът е длъжен да не изисква доказването на общоизвестни факти, а да ги взема предвид служебно.

7. Доказателствата, получени в нарушение на този статут или на международно признатите права на човека, не са допустими, ако:

(а) нарушението създава значително съмнение за надеждността на доказателството;

(б) допускането на доказателството би противоречало и сериозно би накърнило целостта на производството.

8. Когато взема решение за релевантността или допустимостта на доказателствата, събрани от държава, Съдът не се произнася по прилагането на националното право на тази държава.

Член 70

Престъпления срещу правораздаването

1. Съдът има юрисдикция по отношение на следните престъпления срещу неговата правораздавателна дейност, когато те са извършени умишлено:

(а) даване на неверни свидетелски показания въпреки задължението да бъде казана истината по чл. 69, ал. 1;

(б) представяне на доказателства, за които страната знае, че са неистински или подправени;

(в) оказване на противоправно влияние върху свидетел, възпрепятстване или намеса в присъствието или показанията на свидетел, отмящение срещу свидетел за това, че е дал показания, и унищожаване, намеса или възпрепятстване събирането на доказателство;

(д) възпрепятстване, заплашване или оказване на неправомерно въздействие върху служител на съда с цел той да бъде принуден или убеден да не изпълнява или да изпълни ненадлежно задълженията си;

(е) отмъщение срещу служител на съда във връзка със задълженията, изпълнявани от него или от друг служител;

(ф) искане или приемане на подкуп като служител на Съда във връзка със служебните му задължения.

2. Принципите и процедурите във връзка с упражняването на юрисдикцията на Съда спрямо нарушения по този член се уреждат от Правилника за процедурата и доказването. Условието за оказване на международно сътрудничество на Съда във връзка с производството му по този член се уреждат от националното законодателство на замолената държава.

3. При постановяване на осъдителна присъда Съдът може да наложи срок на лишаване от свобода не по-дълъг от пет години или глоба в съответствие с Правилника за процедурата и доказването или и двете наказания.

4. (а) Всяка държава – страна по статута, задължително разширява обхвата на наказателните си закони във връзка с престъпления срещу целостта на собственото си предварително или съдебно производство, така че да уреди и престъпленията срещу правораздавателната дейност по този член, които са извършени на нейна територия или от неин гражданин.

(б) Когато Съдът намери това за нужно и по негово искане, държавата – страна по статута, предава делото на компетентните си органи с цел осъществяване на наказателно преследване. Компетентните органи се отнасят към тези дела добросъвестно и отделят достатъчно ресурси за ефективното им провеждане.

Член 71

Санкции за непристойно поведение пред Съда

1. Съдът може да санкционира лицата, явили се пред него, които имат непристойно поведение, включително прекъсват производството или умишлено отказват да спазват указанията на Съда, чрез административни мерки, различни от лишаване от свобода, например временно или постоянно отстраняване от съдебната зала, глоба или подобни мерки, предвидени в Правилника за процедурата и доказването.

2. Производството за налагане на мерките по ал. 1 се урежда от Правилника за процедурата и доказването.

Член 72

Защита на информация, свързана с националната сигурност

1. Този член се прилага във всеки случай, когато разкриването на информацията или документите на една държава по мнението на последната би увредило интересите на националната ѝ сигурност. Тук се включват случаите, които попадат в приложното поле на чл. 56, ал. 2 и 3, чл. 61, ал. 3, чл. 64, ал. 3, чл. 67, ал. 2, чл. 68, ал. 6 и чл. 93, както и случаите, възникнали на всеки друг етап от производството, в който може да се стигне до такова разкриване.

2. Този член се прилага и когато лицето, от което е поискано да даде информация или доказателства, откаже да стори това или отнесе въпроса до държавата с мотива, че разкриването би увредило интересите на националната сигурност на определена държава и съответната държава потвърди, че според нея разкриването би увредило интересите на националната ѝ сигурност.

3. Нищо в този член не засяга изискванията за поверителност, приложими според чл. 54, ал. 3(е) и (ф), нито прилагането на чл. 73.

4. Ако една държава узнае, че държавна информация и документи се разкриват или вероятно ще бъдат разкрити на някой етап от производството, и смята, че разкриването им би увредило интересите на националната ѝ сигурност, тази държава има право да се намеси, за да бъде постигнато решение на въпроса в съответствие с този член.

5. Ако по мнението на една държава разкриването на информация би увредило интересите на националната ѝ сигурност, държавата предприема всички подходящи действия, като според случая действа съвместно с прокурора, защитата и състава за предварително производство или съдопроизводствения състав, за да разреши въпроса чрез сътрудничество. Тези действия могат да включват:

(а) изменение или изясняване на искането;

(б) произнасяне от съда във връзка с релевантността на исканата информация или доказателства или произнасяне дали доказателствата, макар и релевантни, могат да бъдат или са били получени от източник, различен от замолената държава;

(с) получаване на информацията или доказателствата от различен източник или в различна форма; или

(д) споразумение за условията, при които може да бъде оказана помощта, включително чрез предоставяне на резюмета или редактирани версии, ограничения при разкриването, използване при закрити врата или в закрито заседание, или други защитни мерки, допустими според статута и правилника.

6. След като бъдат предприети всички действия за решаването на въпроса чрез сътрудничество и ако държавата смята, че не съществуват начини или условия, при които информацията или документите да бъдат предоставени или разкрити без увреждане на интересите на националната ѝ сигурност, тя уведомява прокурора или Съда за конкретните мотиви за решението си, освен ако самото конкретно описание на мотивите води до увреждане на интересите на националната сигурност на държавата.

7. Впоследствие, ако Съдът установи, че доказателството е релевантно и нужно за установяването на вината или невинността на обвиняемия, той може да предприеме следните действия:

(а) когато разкриването на информацията или на документа е изискано чрез молба за сътрудничество по част 9 или при обстоятелствата по ал. 2 и държавата е изтъкнала основанието за отказ по чл. 93, ал. 4:

(i) преди да направи заключение в съответствие с ал. 7(а)(ii), съдът може да поиска допълнителни консултации с цел разглеждане на съображенията на държавата, което при нужда включва заседания при закрити врата и закрити заседания;

(ii) ако Съдът стигне до извода, че при обстоятелствата по делото чрез изтъкване на основанието по чл. 93, ал. 4 замолената държава не действа съобразно задълженията си по този статут, Съдът може да отнесе въпроса в съответствие с чл. 87, ал. 7, като посочва мотивите за заключението си; и

(iii) при осъждането на обвиняемия съдът може да направи извод за съществуването или несъществуването на факт в зависимост от обстоятелствата; или

(b) във всички други случаи:

(i) да разпoredи разкриване; или

(ii) доколкото не е разпoredил разкриване, при осъждането на обвиняемия да направи извод за съществуването или несъществуването на факт в зависимост от обстоятелствата.

Член 73

Информация или документи на трети лица

Ако държава – страна по статута, бъде замолена от Съда да предостави документ или информация, които са в нейна власт, притежание или контрол и които са ѝ разкрити поверително от държава, международна организациона организация или международна организация, тя задължително иска съгласието на страната, разкрила документа или информацията, за предоставяне на този документ или информация. Ако страната, която е разкрила документа или информацията, е държава – страна по статута, тя дава съгласие за предоставянето на информацията или документа или се задължава да разреши въпроса с предоставянето заедно със Съда при спазване на разпоредбите на чл. 72. Ако страната, разкрила информацията, не е държава – страна по статута, и откаже да даде съгласие за предоставянето, замолената държава уведомява Съда, че не е в състояние да предостави документа или информацията поради съществуващо задължение за поверителност, поето към страната, разкрила документа или информацията.

Член 74

Изисквания към решението

1. Всички съдии в съдопроизводствения състав присъстват на всеки етап от съдебното производство и по време на всички разисквания. В зависимост от конкретния случай председателството може да определи един или повече свободни съдии като алтернативни съдии, които да присъстват на всеки етап от производството

и да заместят член на съдопроизводствения състав, който не е в състояние да продължи участието си.

2. Решението на съдопроизводствения състав се основава върху преценката на доказателствата и цялото производство. Решението не може да излиза извън фактите и обстоятелствата, посочени в обвинението и в измененията на обвинението. Съдът може да основава решението си само върху доказателства, които са представени и обсъждани пред него по време на съдебното производство.

3. Съдиите са длъжни да направят опит да стигнат до единодушно решение, като в противен случай решението се взема от мнозинството от съдиите.

4. Разискванията на съдопроизводствения състав се запазват в тайна.

5. Решението е писмено и съдържа пълно и мотивирано изложение на констатациите на съдопроизводствения състав по доказателствата и заключения. Съдопроизводственият състав постановява едно решение. При липса на единодушие решението на съдопроизводствения състав съдържа становищата на мнозинството и на малцинството. Решението или резюме от него се произнася в открито съдебно заседание.

Член 75

Обезщетение за жертвите

1. Съдът установява принципите във връзка с обезщетяването на жертвите или по отношение на жертвите, включително реституция, компенсация и реабилитация. На тази основа в решението си Съдът може при поискване, а по изключение и по собствена инициатива, да определи обхвата и степента на вредите, загубите или нараняванията на жертвите или по отношение на жертвите и да изложи принципите, според които действа.

2. Съдът може да издаде разпoredждане направо срещу осъдения, като определи подходящо обезщетение за или по отношение на жертвите, включително реституция, компенсация и реабилитация. При нужда Съдът може да разпoredи изплащането на обезщетението да бъде извършено чрез целевия фонд по чл. 79

3. Преди издаването на разпoredждане по този член Съдът може да поиска и задължително взема предвид изявленията, направени от или от името на осъдените, жертвите, други заинтересовани лица или заинтересовани държави.

4. След като едно лице е осъдено за престъпление от компетентността на Съда, при упражняването на правомощията си по този член Съдът определя дали за изпълнението на разпoredждане, което той може да издаде в съответствие с този член, е нужно да поиска предприемането на мерки по чл. 93, ал. 1.

5. Държава – страна по статута, е длъжна да изпълни решението по този член така, както ако към този член биха се прилагали разпоредбите на чл. 109.

6. Нищо в този член не може да се тълкува като засягащо правата на жертвите по националното или международното право.

Член 76

Определяне на наказанието

1. При осъдителна присъда съдопроизводственият състав преценява подходящото наказание, което да бъде наложено, и взема предвид представените доказателства и направените изявления по време на съдебното производство, които имат отношение към определянето на наказанието.

2. Освен когато се прилага чл. 65 и преди приключването на съдебното производство, съдопроизводственият състав по своя инициатива може, а по искане на прокурора или обвиняемия е длъжен да проведе допълнително заседание, за да изслуша допълнителните доказателства или изявления, които имат отношение към определянето на наказанието, в съответствие с Правилника за процедурата и доказването.

3. При прилагането на ал. 2 всички изявления по чл. 75 се изслушват в допълнителното заседание по ал. 2, а при нужда и в друго допълнително заседание.

4. Наказанието се оповестява в открито заседание и по възможност в присъствието на обвиняемия.

ЧАСТ 7. НАКАЗАНИЯ

Член 77

Приложими наказания

1. Като се спазва чл. 110, Съдът може да наложи едно от следните наказания на лице, осъдено за престъпление, измежду посочените в чл. 5 от този статут:

(а) лишаване от свобода за определен брой години, които не могат да надхвърлят максимален срок от 30 години; или

(б) доживотен затвор, когато това се оправдава от изключителната тежест на престъплението и обстоятелствата, свързани с личността на осъдения.

2. Наред с лишаването от свобода Съдът може да разпорежи:

(а) глоба според критерии, установени в Правилника за процедурата и доказването;

(б) конфискация на приходите, имущество и активите, пряко или непряко получени чрез това престъпление, без да се засягат правата на добросъвестните трети лица.

Член 78

Определяне на наказанието

1. При определяне на наказанието Съдът в съответствие с Правилника за процедурата и доказването взема предвид фактори като тежест на престъплението и обстоятелствата, свързани с личността на осъдения.

2. При налагане на наказанието лишаване от свобода Съдът приспада срока на предходното задържане, ако такова е било разпоредено

от Съда. Съдът може да приспадне и всеки друг срок на задържане, свързано с деянието, което съставлява престъпление.

3. Когато лицето е осъдено за повече от едно престъпление, Съдът произнася присъда с наказание за всяко престъпление и обща присъда, в която се посочва общият срок на лишаване от свобода. Този срок не може да бъде по-кратък от най-високото наложено индивидуално наказание и не може да надхвърля 30 години лишаване от свобода или наказание доживотен затвор в съответствие с чл. 77, ал. 1(б).

Член 79

Целеви фонд

1. С решение на Събранието на държавите – страни по статута, се създава целеви фонд в полза на жертвите на престъпления от компетентността на Съда и на семействата на такива жертви.

2. Съдът може да разпорежи паричните средства и друго имущество, събрано чрез глоби или конфискация, да бъде предадено в целевия фонд с разпореждане на Съда.

Член 80

Ненакърнимост на прилагането на наказания на национално равнище и националното законодателство

Нищо в тази част не засяга прилагането от държавите на наказанията, предписани от националното им законодателство, нито на правото на държавите, което не предвижда наказанията, установени в тази част.

ЧАСТ 8. ОБЖАЛВАНЕ И ПРЕГЛЕД

Член 81

Жалба срещу оправдателна или осъдителна присъда или срещу наказание

1. Акт по чл. 74 може да бъде обжалван в съответствие с Правилника за процедурата и доказването, както следва:

(а) прокурорът може да подаде жалба на всяко от следните основания:

(i) процесуална грешка;

(ii) фактическа грешка; или

(iii) юридическа грешка;

(б) осъденият може да подаде жалба, респ. прокурорът може да подаде жалба от името на осъдения на всяко от следните основания:

(i) процесуална грешка;

(ii) фактическа грешка;

(iii) юридическа грешка; или

(iv) всяко друго основание, което засяга справедливостта или надеждността на производството или акта.

2. (а) Наказанието може да бъде обжалвано в съответствие с Правилника за процедурата и доказването от прокурора или от осъдения поради непропорционалност между престъплението и наказанието.

(б) Ако при обжалването на наказанието Съдът приеме, че съществуват основания за пълна или частична отмяна на присъдата, той

може да покани прокурора и осъдения да изтъкнат основания по чл. 81, ал. 1(а) или (б) и може да постанови осъдителна присъда в съответствие с чл. 83.

(с) Същата процедура се прилага, когато при обжалване само по въпроса за вината Съдът установи, че съществуват основания за намаляване на наказанието по ал. 2(а).

3. (а) Осъденият се задържа под стража до разглеждането на жалбата, освен ако съдопроизводственият състав реши друго.

(б) Когато срокът, през който осъденият е бил задържан, надхвърля срока на наложеното наказание лишаване от свобода, осъденият се освобождава, освен ако и прокурорът е обжалвал, при което освобождаването може да бъде подчинено на условия в съответствие с буква (с) по-долу.

(с) При оправдаване обвиняемият се освобождава незабавно при спазване на следните условия:

(i) по изключение и като се имат предвид между другото конкретният риск от бягство, тежестта на престъплението, за което е повдигнато обвинение, и вероятността от успех на обжалването, съдопроизводственият състав по искане на прокурора може да не отмени задържането на лицето до произнасянето по жалбата;

(ii) решението на съдопроизводствения състав по буква (с)(i) подлежи на обжалване в съответствие с Правилника за процедурата и доказването.

4. Като се спазват разпоредбите на ал. 3(а) и (б), изпълнението на присъдата или на наказанието се спира през периода, предвиден за обжалване, и докато трае апелативното производство.

Член 82

Обжалване на други решения

1. Всяка от страните може да обжалва всяко от следните решения в съответствие с Правилника за процедурата и доказването:

(а) решение във връзка с компетентността или допустимостта;

(б) решение, с което се разрешава или отказва освобождаване на разследвано или наказателно преследвано лице;

(с) решение на състава за предварително производство да действа по собствена инициатива по чл. 56, ал. 3;

(д) решение по въпрос, който съществено би засегнал справедливото и бързо провеждане на производството или изхода на процеса, и когато според състава за предварително производство или съдопроизводствения състав незабавно решение на апелативния състав може значително да допринесе за производството.

2. Решение на състава за предварително производство по чл. 57, ал. 3(д) може да бъде обжалвано от заинтересованата държава или от прокурора с решение на състава за предварително производство. Жалбата се разглежда при ускорено производство.

3. Жалбата няма суспензивно действие, освен ако апелативният състав разпорежи това след направено искане, в съответствие с Правилника за процедурата и доказването.

4. Законният представител на жертвите, осъдения или добросъвестния собственик на имущество, засегнато от разпореждане по чл. 75, може да обжалва разпореждането за обезщетение в съответствие с Правилника за процедурата и доказването.

Член 83

Апелативно производство

1. За целите на производството по чл. 81 и на този член апелативният състав има всички правомощия на съдопроизводствен състав.

2. Ако апелативният състав установи, че производството, срещу което е отправена жалбата, е било несправедливо, като това е засегнало надеждността на присъдата или наказанието, или обжалваната присъда или наказание са сериозно опорочени от фактическа или юридическа грешка, той може:

(а) да отмени или измени присъдата или наказанието; или

(б) да разпорежи провеждането на ново съдебно производство пред различен съдопроизводствен състав.

За тези цели апелативният състав може да върне въпрос, свързан с фактическата страна на делото, на първоначалния съдопроизводствен състав, за да го реши и съответно да докладва, или сам да събере доказателства за решаването на въпроса. Когато присъдата или наказанието се обжалва само от осъдения или се обжалва от прокурора от името на осъдения, не може да се извършва промяна във вреда на последния.

3. Ако при обжалване на наказанието апелативният състав установи, че наказанието е непропорционално с оглед на престъплението, той може да измени наказанието в съответствие с част 7.

4. Решението на апелативния състав се взема с мнозинство от съдиите и се произнася в открито заседание. Решението съдържа мотивите, на които се основава. При липса на единодушие решението на апелативния състав съдържа становището на мнозинството и малцинството, но всеки съдия може да представи отделно или особено мнение по правен въпрос.

5. Апелативният състав може да произнесе решението си в отсъствието на оправданото или осъденото лице.

Член 84

Преглед на присъдата или наказанието

1. Осъденият, а след смъртта му неговият съпруг, деца, родители или друго лице, преживяло обвиняемия, на което обвиняемият е дал изрични писмени указания да предяви иск, или прокурорът от името на осъдения може да подаде искане до апелативния състав за преглед на влязлата в сила присъда или наказание на следните основания:

(а) откриване на нови доказателства, които:

(i) са липсвали по време на съдебното производство и тази липса не се дължи изцяло или отчасти на страната, която подава искането; и

(ii) са дотолкова важни, че ако са били представени по време на съдебното производство, това вероятно би довело до различна присъда;

(b) тогава е установено, че решаващи доказателства, които са взети предвид по време на съдебното производство и върху които се основава присъдата, са неистински, подправени или фалшифицирани;

(c) един или повече съдии, които са участвали в произнасянето на присъдата или в потвърждаването на обвиненията, е извършил по това дело тежка простъпка или тежко нарушение на задълженията, чиято степен оправдава отстраняването на този съдия или съдии от длъжност в съответствие с чл. 46.

2. Апелативният състав отхвърля искането, ако установи, че то е неоснователно. Ако приеме искането за основателно, той в зависимост от случая може:

(a) повторно да свика първоначалния съдопроизводствен състав;

(b) да конституира нов съдопроизводствен състав; или

(c) да си запази компетентността по въпроса, с цел след изслушване на страните по реда, определен в Правилника за процедурата и доказването, да се произнесе дали решението трябва да бъде преразгледано.

Член 85

Обезщетение за арестувания или осъдения

1. Всеки, който е станал жертва на неправомерно арестуване или задържане, разполага с право на обезщетение, което подлежи на изпълнение.

2. Когато едно лице е осъдено за престъпление с влязла в сила присъда, а впоследствие присъдата му бъде отменена, тъй като нови или новооткрити доказателства убедително доказват, че има съдебна грешка, лицето, пострадало от наказанието вследствие на тази присъда, се обезщетява в съответствие със закона, освен ако бъде установено, че несвоевременното разкриване на неизвестния факт изцяло или отчасти се дължи на самото лице.

3. По изключение, когато Съдът установи решаващи факти, които доказват тежка и явна съдебна грешка, той по своя преценка може да присъди обезщетение според критериите, установени в Правилника за процедурата и доказването, на лице, което е освободено от задържане след оправдателна присъда или прекратяване на производството на това основание.

ЧАСТ 9. МЕЖДУНАРОДНО СЪТРУДНИЧЕСТВО И СЪДЕБНА ПОМОЩ

Член 86

Общо задължение за сътрудничество

Държавите – страни по статута, в съответствие с разпоредбите на този статут са длъжни да оказват пълно сътрудничество на Съда при разследването и наказателното преследване на престъпленията от компетентността на Съда.

Член 87

Молби за сътрудничество: общи положения

1. (a) Съдът има правомощието да отправя молби за сътрудничество до държавите – страни по статута. Молбите се предават по дипломатически път или чрез всяко друго подходящо средство, определено от всяка държава – страна по статута, при ратифицирането, приемането, одобряването или присъединяването към статута.

Всяка държава – страна по статута, може да прави последващи промени в определените средства в съответствие с Правилника за процедурата и доказването.

(b) При нужда, без да се засягат разпоредбите на буква (a), молбите могат да бъдат отправяни чрез Международната организация на криминалната полиция или чрез друга подходяща регионална организация.

2. Молбата за сътрудничество и всички документи в нейна подкрепа се представят в превод или придружени от превод на официален език на замолената държава или на един от работните езици на Съда в съответствие с избора, направен от тази държава при ратифицирането, приемането, одобряването или присъединяването.

Впоследствие този избор може да бъде променен в съответствие с Правилника за процедурата и доказването.

3. Замолената държава смята за поверителна всяка молба за сътрудничество и документите в нейна подкрепа, освен ако разкриването им е нужно за изпълнение на молба.

4. Във връзка с всяка молба за помощ, представена по част 9, Съдът може да предприеме мерки, включително за защита на информацията, които са нужни за гарантиране на безопасността или физическото или психическото здраве на жертвите, потенциалните свидетели и семействата им. Съдът може да поиска всяка информация, която се предоставя на разположение в съответствие с част 9, да бъде предоставена и третирана по начин, при който се защитава безопасността и физическото и психическото здраве на жертвите, потенциалните свидетели и семействата им.

5. (a) Съдът може да покани всяка държава, която не е страна по този статут, да окаже помощ по тази част на основата на договореност ad hoc, споразумение с такава държава или на друга подходяща основа.

(b) Когато държава, която не е страна по този статут и е постигнала договореност ad hoc или е сключила споразумение със Съда, не окаже сътрудничество по молби, отправени на основание тази договореност или споразумение, Съдът може да уведоми Събранието на държавите – страни по статута, или Съвета за сигурност, ако въпросът бъде отнесен до Съда от съвета.

6. Съдът може да поиска от всяка междуправителствена организация да предостави информация или документи. Съдът може да отправи молба и за други форми на сътрудничество и

помощ, които могат да бъдат договорени с организацията и съответстват на компетентността или мандата на Съда.

7. Когато една държава – страна по статута, в нарушение на разпоредбите на последния не изпълни молба за сътрудничество, отправена от Съда, като по този начин му попречи да упражнява функциите и правомощията си по този статут, Съдът може да направи констатация в този смисъл и да отнесе въпроса до Събранието на държавите – страни по статута, или до Съвета за сигурност, когато въпросът е отнесен до Съда от съвета.

Член 88

Съществуване на процедури по националното право

Държавите членки са длъжни да осигурят съществуването на процедури по националното право за всички форми на сътрудничество, посочени в тази част.

Член 89

Предаване на лица на Съда

1. Съдът може да отправи искане за арестуване и предаване на лице заедно с материалите в подкрепа на искането, посочени в чл. 91, до всяка държава, на територията на която това лице може да бъде намерено, и е длъжен да поиска сътрудничеството на тази държава при арестуването и предаването на лицето. В съответствие с разпоредбите на тази част и процедурата по националното си право държавите – страни по статута, спазват искането за арестуване и предаване.

2. Когато лицето, издирвано с цел да бъде предадено, оспори тези мерки пред национален съд в съответствие с принципа *ne bis in idem*, предвиден в чл. 20, замолената държава незабавно се консултира със Съда, за да установи дали е прието съответно определение по допустимостта. Ако делото е допустимо, замолената държава пристъпва към изпълнение на искането. Ако определението за допустимостта все още не е постановено, замолената държава отлага изпълнението на искането за предаване на лицето, докато Съдът се произнесе по допустимостта.

3. (а) Всяка държава – страна по статута, е длъжна да разреши в съответствие с националното си процесуално право превода през своя територия на лице, което се предава на Съда от друга държава, освен когато транзитът през тази държава би възпрепятствал или забавил предаването.

(б) Искането на Съда за транзит се предава в съответствие с чл. 87. Искането за транзит съдържа:

- (i) описание на превозваното лице;
- (ii) кратко изложение на фактите и правната им квалификация; и
- (iii) постановлението за арестуване и предаване;

(с) по време на транзита превозваното лице се задържа под стража;

(д) не се изисква разрешение, ако лицето се превозва по въздух и не се предвижда кацане на територията на транзитната държава;

(е) ако бъде извършено непланирано кацане на територията на транзитната държава, тази държава може да поиска Съдът да отправи искане за транзит в съответствие с буква (б); транзитната държава задържа превозваното лице до получаване на искането за транзит и извършването на транзита, като задържането за целите на тази разпоредба не може да продължи повече от 96 часа от момента на непланираното кацане, освен ако искането е получено през този период.

4. Ако издирваното лице е страна в производство или изтърпява наказание в замолената държава за престъпление, различно от това, за което се иска предаване на Съда, след като вземе решението за уважаване на искането, замолената държава се консултира със Съда.

Член 90

Конкуриращи се искания

1. Държава – страна по статута, която получава искане от Съда за предаване на лице в съответствие с чл. 89 и същевременно получи искане от друга държава за екстрадиране на същото лице във връзка със същото деяние, което съставлява престъплението, за което Съдът иска предаването на лицето, е длъжна да уведоми Съда и молещата държава за това обстоятелство.

2. Когато молещата държава е страна по този статут, замолената държава дава предимство на искането на Съда, ако:

(а) Съдът в съответствие с чл. 18 и 19 е установил, че делото, във връзка с което се иска предаването, е допустимо и за това заключение са взети предвид разследването или наказателното преследване, осъществени от молещата държава във връзка с искането ѝ за екстрадиция; или

(б) Съдът стигне до заключението по буква (а) след уведомяване от страна на замолената държава в съответствие с ал. 1.

3. Когато не е направено заключение по ал. 2(а), замолената държава по своя преценка и до произнасянето на Съда по ал. 2(б) може да разгледа искането за екстрадиция, отправено от молещата държава, но не екстрадира лицето, докато Съдът не се произнесе, че делото е недопустимо. Съдът произнася заключението си при ускорена процедура.

4. Ако молещата държава не е страна по този статут, замолената държава дава предимство на искането за предаване, отправено от Съда, ако за нея не съществува международно задължение да екстрадира лицето в молещата държава и ако Съдът е обявил делото за допустимо.

5. Когато Съдът не е обявил за допустимо делото по ал. 4, замолената държава може по своя преценка да разгледа искането за екстрадиция от молещата държава.

6. Когато се прилага ал. 4, замолената държава решава дали да предаде лицето на Съда, или да го екстрадира в молещата държава, освен ако за замолената държава съществува международно задължение да екстрадира лицето в молещата държава, която не е страна по този статут. При вземане на решението замолената държава взема предвид всички релевантни фактори, включително, но не само:

(а) датите на исканията;

(б) интересите на молещата държава, включително дали престъплението е извършено на нейна територия, както и гражданството на жертвите и на издирваното лице; и

(с) възможността за последващо предаване между Съда и молещата държава.

7. Когато държава – страна по статута, която е получила искане от Съда за предаване на едно лице, получи искане и от друга държава за екстрадиране на същото лице за поведение, различно от това, което съставлява престъплението, за което Съдът е поискал предаване:

(а) ако не съществува международно задължение за екстрадиране на лицето в молещата държава, замолената държава дава предимство на искането на съда;

(б) ако съществува международно задължение за екстрадиране на лицето в молещата държава, замолената държава решава дали да предаде лицето на Съда или да го екстрадира в молещата държава. При вземане на решението замолената държава взема предвид всички релевантни фактори, включително и не само посочените в ал. 6, като придава особено значение на естеството и относителната тежест на съответното поведение.

8. Когато в съответствие с уведомяване по този член Съдът е обявил едно дело за недопустимо и впоследствие е отказана екстрадиция в молещата държава, замолената държава уведомява Съда за това решение.

Член 91

Съдържание на искането за арестуване и предаване

1. Искането за арестуване и предаване се отправя писмено. В неотложни случаи искането може да бъде отправено на всеки носител, който е в състояние да предаде писмено съобщение, при условие че бъде потвърдено по канала, предвиден в чл. 87, ал. 1(а).

2. При искане за арестуване и предаване на лице, за което съставът за предварително производство е издал постановление по чл. 58, искането съдържа или задължително се подкрепя със:

(а) информация с описание на издирваното лице, която е достатъчна за идентифицирането му, и информация за вероятното местонахождение на това лице;

(б) препис от постановлението за арестуване; и

(с) документи, изявления или информация, нужни за спазване на изискванията за производство по предаването в замолената държава, като тези изисквания не трябва да бъдат по-тежки от приложимите спрямо исканията за екстрадиция съгласно договори или споразумения между замолената държава и други държави, и при възможност трябва да бъдат по-леки, като се има предвид особеният характер на Съда.

3. При искане за арестуване и предаване на вече осъдено лице искането съдържа или се подкрепя със:

(а) препис от всяко постановление за арестуване на това лице;

(б) препис от осъдителната присъда;

(с) информация, която показва, че издирваното лице е именно лицето, посочено в осъдителната присъда; и

(д) ако на издирваното лице е наложено наказание – препис от присъдата с наложеното наказание, а при налагане на наказанието лишаване от свобода, информация за вече изтърпения срок от наказанието и срока, който остава да бъде изтърпян.

4. По искане на Съда всяка държава – страна по статута, се консултира със Съда общо или във връзка с конкретен въпрос по отношение на изискванията на националното ѝ право, приложими в съответствие с ал. 2(с). По време на консултациите държавата – страна по статута, уведомява Съда за конкретните изисквания на националното си право.

Член 92

Предварителен арест

1. В неотложни случаи Съдът може да отправи искане за предварително арестуване на издирваното лице до представянето на искането за предаване и на подкрепящите го документи, посочени в чл. 91.

2. Искането за предварителен арест се прави на всеки носител, който е в състояние да предаде писмено съобщение, и съдържа:

(а) информация с описание на издирваното лице, която е достатъчна за идентифицирането му, както и информация за вероятното местонахождение на лицето;

(б) кратко изложение на престъпленията, за които се издирва лицето, и на фактите, за които се твърди, че съставляват тези престъпления, като по възможност се посочват датата и мястото на извършване на престъплението;

(с) изявление за наличието на постановление за арестуване или осъдителна присъда по отношение на издирваното лице; и

(д) изявление, че ще последва искане за предаване на издирваното лице.

3. Предварително арестуваното лице може да бъде освободено, ако замолената държава не получи искането за предаване и подкрепящите го документи по чл. 9 в сроковете, установени в

Правилника за процедурата и доказването. Лицето обаче може да се съгласи да бъде предадено преди изтичането на този срок, ако правото на замолената държава допуска това. В такъв случай замолената държава възможно най-бързо пристъпва към предаване на лицето на Съда.

4. Обстоятелството, че издирваното лице е освободено в съответствие с ал. 3, не засяга последващото арестуване и предаване на това лице, ако искането за предаване и подкрепящите го документи бъдат представени на по-късна дата.

Член 93

Други форми на сътрудничество

1. В съответствие с тази част и при спазване на процедурите по националното им право държавите – страни по статута, изпълняват молбите на Съда за оказване на следните видове помощ във връзка с разследването или наказателното преследване:

(а) установяване на самоличността и местонахождението на лица или местонахождението на вещи;

(б) събиране на доказателства, включително свидетелски показания под клетва, и учредяване на доказателствени средства, включително становища на вещи лица и експертизи, нужни на съда;

(в) разпит на всяко лице, което е разследвано или наказателно преследвано;

(г) връчване на документи, включително съдебни книжа;

(д) улесняване на доброволното явяване на лица като свидетели или вещи лица пред съда;

(е) временно предаване на лица в съответствие с ал. 7;

(ж) изследване на места или обекти, включително ексхумация и изследване на тленни останки;

(з) извършване на претърсване и изземване;

(и) предоставяне на архиви и документи, включително официални архиви и документи;

(к) защита на жертви и свидетели и запазване на доказателства;

(л) идентифициране, проследяване и замразяване или изземване на приходи, имущество и активи, както и на средствата за извършване на престъпленията, с цел конфискация, без да се засягат правата на добросъвестни трети лица; и

(м) всеки друг вид помощ, незабранен от правото на замолената държава, с оглед улесняване на разследването и наказателното преследване на престъпленията от компетентността на Съда.

2. Съдът има правомощието да даде гаранция на свидетел или вещо лице, което се явява пред него, че този свидетел или вещо лице няма да бъде преследвано, задържано или подложено на ограничение на личната свобода от Съда във връзка с действие или бездействие, предхождащи отпътуването на лицето от замолената държава.

3. Когато изпълнението на конкретна помощна мярка по молба, представена по ал. 1, е забранено в замолената държава по силата на действащ основен и общоприложим принцип на правото, замолената държава незабавно се консултира със Съда с цел въпросът да бъде решен. При консултациите се взема предвид дали помощта може да бъде оказана по друг начин или при някакви условия. Ако след консултациите въпросът не може да бъде решен, Съдът внася в молбата нужните изменения.

4. В съответствие с чл. 72 една държава – страна по статута, може изцяло или отчасти да отхвърли молба за помощ само ако тя засяга представянето на документи или разкриването на доказателства, свързани с националната ѝ сигурност.

5. Преди да отхвърли молба за помощ по ал. 1(л), замолената държава преценява дали помощта може да бъде предоставена при конкретни условия на по-късна дата или по друг начин, при условие че ако Съдът или прокурорът приемат помощ при определени условия, те са длъжни да ги спазят.

6. Ако молбата за помощ бъде отхвърлена, замолената държава незабавно уведомява Съда или прокурора за мотивите за отказа.

7. (а) Съдът може да отправи искане за временно предаване на задържано лице с цел установяване на самоличността или получаване на обяснения или друго съдействие. Лицето може да бъде преместено, ако са спазени следните условия:

(i) лицето свободно и съзнателно е дало съгласие за предаването; и

(ii) замолената държава е съгласна с предаването при условия, договорени между нея и Съда.

(б) Предаването лице остава задържано под стража. Когато целите на предаването бъдат постигнати, Съдът незабавно връща лицето на замолената държава.

8. (а) Съдът гарантира поверителността на документите и информацията, с изключение на това, което е нужно за разследването и производството, посочени в искането.

(б) При нужда замолената държава може да предаде документите или информацията на прокурора на поверителна основа. Прокурорът може да ги използва само с цел събиране на нови доказателства.

(в) По своя инициатива или по искане на прокурора замолената държава впоследствие може да се съгласи с разкриването на тези документи или информация. Тогава те могат да се използват като доказателства съгласно разпоредбите на части 5 и 6 и в съответствие с Правилника за процедурата и доказването.

9. (а)(i) Когато държава – страна по този статут, получи конкуриращи се искания, различни от исканията за предаване или екстрадиция, от Съда и от друга държава по силата на международно задължение, държавата – страна по статута, полага усилия в консултации със

Съда и другата държава да отговори на двете искания, като при нужда отлага или поставя условия за едното или другото от тях.

(ii) Ако това не бъде сторено, конкуриращите се искания се удовлетворяват в съответствие с принципите, установени в чл. 90.

(b) Когато обаче искането на Съда се отнася до информация, имущество или лица, които подлежат на контрол в трета държава или международна организация по силата на международно споразумение, замолените държави уведомяват Съда и последният насочва искането си към третата държава или международната организация.

10. (a) При поискване Съдът може да си сътрудничи и да окаже помощ на държава – страна по статута, която провежда разследване или съдебното производство във връзка с деяние, което съставлява престъпление от компетентността на Съда или тежко престъпление по националното право на молещата държава.

(b) (i) Помощта, която се оказва по буква (a), между другото включва:

a. предаване на изявления, документи или други доказателства, получени при разследване или съдебното производство, провеждани от съда; и

b. разпит на лице, задържано по разпореждане на Съда.

(ii) При помощ по буква (b)(i) a:

a. ако документите или другите доказателства са получени със съдействието на държава, за предаването им се изисква съгласието на тази държава;

b. ако изявленията, документите или другите доказателства са предоставени от свидетел или вещо лице, към предаването се прилагат разпоредбите на чл. 68.

(c) При условията на тази алинея Съдът може да уважи молба за помощ в съответствие с тази алинея от държава, която не е страна по този статут.

Член 94

Отлагане изпълнението на молба във връзка с всящо разследване или наказателно преследване

1. Ако незабавното изпълнение на молбата би попречило на всящо разследване или наказателно преследване по дело, различно от това, за което се отнася молбата, замолената държава може да отложи изпълнението на молбата за срок, договорен със Съда. Отлагането не може да бъде за срок, по-дълъг от необходимия за приключване на съответното разследване или наказателно преследване в замолената държава. Преди да вземе решение за отлагане, замолената държава преценява дали помощта може да бъде оказана незабавно при определени условия.

2. Ако бъде взето решение за отлагане съгласно ал. 1, прокурорът може да поиска предприемането на мерки за запазване на доказателствата в съответствие с чл. 93, ал. 1(j).

Член 95

Отлагане на изпълнението на искане при оспорване на допустимостта

Без да се засяга действието на чл. 53, ал. 2, когато Съдът разглежда жалба във връзка с допустимостта в съответствие с чл. 18 и 19, замолената държава може да отложи изпълнението на искане по тази част до произнасянето на Съда, освен ако Съдът изрично е разпоредил прокурорът да продължи със събирането на тези доказателства съгласно с чл. 18 и 19.

Член 96

Съдържание на молбата за други форми на помощ по чл. 93

1. Молбата за други форми на помощ по чл. 93 се отправя писмено. В неотложни случаи молбата може да бъде отправена на всеки носител, който е в състояние да предаде писмено съобщение, при условие че бъде потвърдена чрез канала, предвиден в чл. 87, ал. 1(a).

2. Според случая молбата съдържа или се придружава със следните документи:

(a) кратко изложение на целта на молбата и търсената помощ, включително юридическата база и основанията за нея;

(b) възможно най-подробна информация за местонахождението или самоличността на лице или място, което трябва да бъде открито или идентифицирано с оглед предоставяне на търсената помощ;

(c) кратко изложение на основните факти, върху които се основава молбата;

(d) мотиви и подробности за производството или изискванията, които трябва да бъдат спазени;

(e) информацията, която евентуално се изисква по правото на замолената държава за изпълнение на молбата; и

(f) всяка друга релевантна информация с оглед предоставянето на помощта.

3. По искане на Съда държавата – страна по статута, се консултира със Съда общо или по конкретен въпрос във връзка с изискванията по националното ѝ право, евентуално приложими в съответствие с ал. 2(e). По време на консултациите държавата – страна по статута, уведомява Съда за конкретните изисквания по националното си право.

4. При нужда разпоредбите на този член се прилагат и към молбите за помощ, отправени до Съда.

Член 97

Консултации

Когато държава – страна по статута, получи молба в съответствие с тази част и установи във връзка с нея проблеми, които могат да възпрепятстват или да попречат за изпълнението ѝ, тази държава незабавно се консултира със Съда, за да реши въпроса. Подобни проблеми могат да бъдат:

(а) недостатъчна информация за изпълнение на молбата;

(б) при искане за предаване – обстоятелството, че въпреки големите усилия местонахождението на издирваното лице не може да бъде установено или проведеното разследване е установило, че лицето в замолената държава явно не е лицето, посочено в постановлението; или

(с) обстоятелството, че изпълнението на молбата в тази ѝ форма би наложило замолената държава да наруши договорно задължение, вече поето по отношение на друга държава.

Член 98

Сътрудничество във връзка с отнемане на имунитета и съгласието за предаване

1. Съдът не може да отправи искане за предаване или молба за помощ, която би принудила замолената държава да действа в нарушение на задълженията си по международното право във връзка с държавния или дипломатическия имунитет на лице или имущество на трета държава, освен ако Съдът първо постигне споразумение за сътрудничеството на тази трета държава за отнемане на имунитета.

2. Съдът не може да отправи искане за предаване, което би принудило замолената държава да действа в нарушение на задълженията си по международни споразумения, по силата на които съгласието на изпращащата държава се изисква за предаването на лице от тази държава на Съда, освен ако Съдът първо постигне споразумение за сътрудничеството на изпращащата държава за даване на съгласие за предаването.

Член 99

Изпълнение на молби по чл. 93 и 96

1. Молбите за помощ се изпълняват в съответствие с приложимото производство по правото на замолената държава и освен ако това не е забранено от същото право, по реда, посочен в молбата, като се прилага посочената там процедура, или на лицата, посочени в молбата, се разрешава да присъстват и да съдействат в процеса на изпълнение.

2. При неотложно искане документите и доказателствата, представени в отговор на молбата на Съда, се изпращат спешно.

3. Отговорите от замолената държава се предават на оригиналния им език и в оригиналната им форма.

4. Без да се засяга действието на други разпоредби в тази част, когато това е нужно за успешното изпълнение на молба, която може да бъде изпълнена без принудителни мерки, включително по-специално разпит или събиране на доказателства от лице на доброволна основа, включително извършването на тези действия в отсъствието на органите на замолената държава, ако това е важно за изпълнение на искането, и оглед без изменение на публичен обект или друго публично място, прокурорът може да изпълни молбата направо на територията на една държава, както следва:

(а) когато замолената държава – страна по статута, е държава, на чиято територия се твърди, че е извършено престъплението, и допустимостта е определена в съответствие с чл. 18 и 19, прокурорът може направо да изпълни искането след провеждане на всички възможни консултации със замолената държава – страна по статута;

(б) в останалите случаи прокурорът може да изпълни искането след консултации със замолената държава и при съблюдаване на всички разумни условия или безпокойства, изразени от тази държава. Когато замолената държава изтъкне проблеми с изпълнението на искане по тази алинея, тя незабавно се консултира със Съда за разрешаване на въпроса.

5. Разпоредбите, които позволяват на лице, изслушвано или разпитвано от Съда по чл. 72, да се позовава на ограничения за предотвратяване разкриването на поверителна информация, свързана с националната отбрана и сигурност, се прилагат и към изпълнението на молбите за помощ по този член.

Член 100

Разноски

1. Обичайните разноски за изпълнение на молби на територията на замолената държава се поемат от тази държава, освен следните разноски, които се поемат от Съда:

(а) разноски, свързани с пътуването и сигурността на свидетелите и вещите лица или предаването на задържани лица по чл. 93;

(б) разноски за писмен превод, устен превод и разшифроване;

(с) пътни разноски и разходи за издръжка на съдиите, прокурора, заместник-прокурорите, секретаря, заместник-секретаря и персонала на органите на съда;

(д) разноски за заключенията на вещи лица или експертизи, поискани от съда;

(е) разноски, свързани с превоза на лице, предавано от задържащата държава на съда; и

(ф) след консултации – всички извънредни разноски, които могат да се наложат при изпълнението на молбата.

2. Разпоредбите на ал. 1 при нужда се прилагат към исканията на държавите – страни по статута, отправени до Съда. В този случай Съдът поема обичайните разноски по изпълнението.

Член 101

Принцип на особеността

1. Лице, предадено на Съда в съответствие с този статут, не може да бъде преследвано, наказано или задържано за поведение, осъществено преди предаването, с изключение на поведението или линията на поведение, която съставлява основата на престъпленията, за които е предадено лицето.

2. Съдът може да поиска държавата да се откаже от изискванията по ал. 1, предала лицето на Съда, като при нужда Съдът предоставя допълнителна информация в съответствие с

чл. 91. Държавите – страни по статута, имат правомощие да предвидят такъв отказ по отношение на Съда и полагат усилия за това.

Член 102

Използвани термини

По смисъла на този статут:

(а) „предаване“ е предаването на лице от държава на Съда в съответствие с този статут;

(б) „екстрадиция“ е предаването на лице от една държава на друга държава в съответствие с договор, конвенция или националното законодателство.

ЧАСТ 10. ИЗПЪЛНЕНИЕ

Член 103

Роля на държавите при изпълнението на наказанието лишаване от свобода

1. (а) Наказанието лишаване от свобода се изтърпява в държава, избрана от Съда от списък на държави, изразили пред Съда готовността си да приемат осъдени лица.

(б) При заявяване на готовността си да приема осъдени лица една държава може да посочи условия за приемането, договорени със Съда и съответстващи на тази част.

(с) Държавата, избрана за изпълнение на наказанието по определено дело, незабавно уведомява Съда дали приема избора му.

2. (а) Държавата, в която се изпълнява наказанието, уведомява Съда за всички обстоятелства, включително наличието на условия, договорени в съответствие с ал. 1, които могат съществено да се отразят върху условията или продължителността на лишаването от свобода. На Съда се дава най-малко 45-дневно предизвестие за всички подобни известни или предвидими обстоятелства. През този период държавата, в която се изпълнява наказанието, не може да предприема действия, които биха засегнали задълженията ѝ по чл. 110.

(б) Когато Съдът не може да се съгласи с условията по буква (а), той уведомява държавата, в която се изпълнява наказанието, и постъпва в съответствие с чл. 104, ал. 1.

3. Когато упражнява свободата си на преценка по ал. 1, Съдът взема предвид следното:

(а) принципа, че държавите – страни по статута, трябва да си поделят отговорността за изпълнение на наказанията лишаване от свобода в съответствие с принципите на справедливо разпределение и според предвиденото в Правилника за процедурата и доказването;

(б) прилагането на широко признатите международни договорни стандарти за отнасянето със затворници;

(с) мнението на осъдения;

(д) гражданството на осъдения;

(е) всички други фактори относно обстоятелствата, свързани с престъплението или личността на осъдения, или ефективното изпълнение на наказанието, които могат да имат значение при избора на държава за изпълнение на наказанието.

4. Ако никоя държава не бъде избрана в съответствие с ал. 1, наказанието лишаване от свобода се изтърпява в затворническо учреждение, предоставено от приемащата държава, в съответствие с условия, посочени в споразумението за седалището на Съда по чл. 3, ал. 2. В този случай разноските, свързани с изпълнението на наказанието, се поемат от Съда.

Член 104

Промяна на държавата, избрана за изпълнение на наказанието

1. Съдът по всяко време може да реши да премести осъдения в затвор в друга държава.

2. Осъденият може по всяко време да подаде до Съда молба да бъде преместен от държавата, в която се изпълнява наказанието.

Член 105

Изпълнение на наказанието

1. Като се спазват условията, които държавата е определила в съответствие с чл. 103, ал. 1(б), наказанието лишаване от свобода е задължително за държавите – страни по статута, и те при никакви обстоятелства не могат да го изменят.

2. Само Съдът има право да се произнася по молба за обжалване или преглед. Държавата, в която се изпълнява наказанието, е длъжна да не възпрепятства подаването на такава молба от осъдения.

Член 106

Контрол върху изпълнението на наказанията и условията на лишаването от свобода

1. Изпълнението на наказанието лишаване от свобода подлежи на контрол от страна на Съда и трябва да съответства на широко признатите международни договорни стандарти, които регулират отнасянето със затворници.

2. Условията на лишаването от свобода се регулират от правото на държавата, в която се изпълнява наказанието, и трябва да съответстват на широко признатите международни договорни стандарти, които регулират отнасянето със затворниците; тези условия при никакви обстоятелства не могат да бъдат повече или по-малко благоприятни от условията за затворниците, осъдени за сходни престъпления в държавата, в която се изпълнява наказанието.

3. Общуването между осъдения и Съда трябва да бъде безпрепятствено и поверително.

Член 107

Преместване на лицето след изтърпяване на наказанието

1. След изтърпяването на наказанието лице, което не е гражданин на държавата, в която се изпълнява наказанието, може в съответствие с правото на тази държава да бъде предадено на държава, която е длъжна да го приеме, или в друга държава, която е съгласна да го приеме,

като се вземат предвид желанията на лицето, което ще бъде предадено на тази държава, освен ако държавата, в която се изпълнява наказанието, разреши лицето да остане на нейна територия.

2. Ако никоя държава не поеме разноските за предаване на лицето на друга държава в съответствие с ал. 1, тези разноси се поемат от Съда.

3. При спазване на разпоредбите на чл. 108 държавата, в която се изпълнява наказанието, може в съответствие с националното си право да екстрадира или по друг начин да предаде лицето на държавата, която е поискала екстрадирането или предаването му с цел провеждане на съдебно производство или изпълнение на наказание.

Член 108

Ограничение на наказателното преследване или наказването на други престъпления

1. Осъдено лице, задържано в държавата, в която се изпълнява наказанието, не може да бъде подложено на наказателно преследване, наказание или екстрадиция в трета държава за поведение, осъществено преди предаването на това лице на държавата, в която се изпълнява наказанието, освен ако наказателното преследване, наказанието или екстрадицията бъде одобрено от Съда по искане на държавата, в която се изпълнява наказанието.

2. Съдът решава въпроса, след като изслуша мнението на осъдения.

3. Алинея 1 не се прилага, ако осъденият остане доброволно в продължение на повече от 30 дни на територията на държавата, в която се изпълнява наказанието, след като изцяло е изтърпял наказанието, наложено му от Съда, или се завърне на територията на тази държава, след като я е напуснал.

Член 109

Изпълнение на разпореждания за глоби и мерки, свързани с конфискация

1. Държавите – страни по статута, са длъжни да приведат в изпълнение разпорежданията за глоби и конфискация, постановени от Съда в съответствие с част 7, без да се засягат правата на добросъвестните трети лица и в съответствие с производството по националното си право.

2. Ако държава – страна по статута, не е в състояние да приведе в изпълнение разпореждане за конфискация, тя предприема мерки за възстановяване на стойността на приходите, имуществото или активите, чието конфискуване е разпоредено от Съда, без да се засягат правата на добросъвестните трети лица.

3. Имуществото или приходите от продажба на недвижими имоти, респективно от продажбата на други вещи, получени от държава – страна по статута, вследствие изпълнението на решение на Съда, се предават на Съда.

Член 110

Преглед от Съда във връзка с намаляване на наказанието

1. Държавата, в която се изпълнява наказанието, е длъжна да не освобождава лицето преди изтърпяването на наказанието, определено от Съда.

2. Само Съдът има право да вземе решение за намаляване на наказанието и се произнася по въпроса, след като изслуша лицето.

3. Когато лицето е изтърпяло две трети от срока на наказанието или 25 години при доживотен затвор, Съдът прави преглед на наказанието, за да прецени дали то трябва да бъде намалено. Прегледът не може да бъде извършен преди изтичането на посочените срокове.

4. При прегледа по ал. 3 Съдът може да намали наказанието, ако установи, че е налице един или повече от следните фактори:

(а) първоначална и продължаваща готовност на лицето да сътрудничи на Съда при разследването и наказателното преследване;

(б) доброволно съдействие на лицето за изпълнение на присъдите и разпорежданията на Съда по други дела, по-специално оказване на помощ при определяне местонахождението на имущество, което е предмет на разпореждания за глоба, конфискация или обезщетения и което може да бъде използвано за благото на жертвите; или

(с) други фактори, които свидетелстват за явна и съществена промяна на обстоятелствата, достатъчна да оправдае намаляването на наказанието, в съответствие с Правилника за процедурата и доказването.

5. Ако при първия преглед по ал. 3 Съдът установи, че не е уместно наказанието да бъде намалено, впоследствие той преразглежда въпроса за намаляване на наказанието през интервалите и като прилага критериите, предвидени в Правилника за процедурата и доказването.

Член 111

Бягство

Ако осъдено лице избяга от затвора и напусне държавата, в която се изпълнява наказанието, след консултация със Съда тази държава може да поиска предаване на лицето от държавата, в която то се намира, на основата на действващи двустранни или многостранни споразумения, или да отправи молба до Съда да изиска предаването на лицето. Съдът може да разпорежи лицето да бъде предадено на държавата, в която изтърпява наказанието, или на друга държава, определена от Съда.

ЧАСТ 11. СЪБРАНИЕ НА ДЪРЖАВИТЕ – СТРАНИ ПО СТАТУТА**Член 112****Събрание на държавите – страни по статута**

1. Създава се Събрание на държавите – страни по този статут. Всяка държава – страна по статута, има един представител в Събранието, който може да бъде придружаван от заместници и съветници. Други държави, които са подписали този статут или Заключителния акт, могат да бъдат наблюдатели в Събранието.

2. Събранието:

(а) обсъжда и при нужда приема препоръките на Подготвителната комисия;

(б) осъществява управленски контрол върху председателството, прокурора и секретаря във връзка с ръководството на съда;

(в) обсъжда докладите и дейността на бюрото, учредено в съответствие с ал. 3, и предприема подходящи действия във връзка с тях;

(д) обсъжда и приема бюджета на съда;

(е) решава дали да измени броя на съдиите в съответствие с чл. 36;

(ф) разглежда всеки въпрос, свързан с липсата на сътрудничество, в съответствие с чл. 87, ал. 5 и 7;

(г) изпълнява всички други функции, които съответстват на този статут и на Правилника за процедурата и доказването.

3. (а) Събранието има бюро, което се състои от председател, двама заместник-председатели и 18 членове, избрани от Събранието за срок от три години.

(б) Бюрото има представителен характер, като по-специално се взема предвид справедливото географско разпределение и надлежното представяне на основните правни системи в света.

(в) Бюрото заседава при нужда, но най-малко веднъж годишно. То подпомага Събранието при изпълнението на функциите му.

4. Събранието може да създава помощни органи, които са му нужни, включително независим контролен механизъм за проверка, оценка и изследвания на Съда с цел увеличаване на неговата ефективност и икономичност.

5. При нужда председателят на Съда, прокурорът и секретарят или техни представители могат да участват в заседанията на Събранието или на бюрото.

6. Събранието заседава в седалището на Съда или в седалището на Организацията на обединените нации веднъж годишно, а когато обстоятелствата изискват това, провежда специални сесии. Освен ако този статут предвижда друго, специалните сесии се свикват от бюрото по негова инициатива или по искане на една трета от държавите – страни по статута.

7. Всяка държава – страна по статута, има един глас. Трябва да бъдат полагани всички усилия решенията в Събранието и в бюрото да бъдат вземани с консенсус. Ако не е възможно да бъде постигнат консенсус и статутът не предвижда друго:

(а) решенията по същество се одобряват с мнозинство от две трети от присъстващите и гласуващите, като кворумът при гласуването е абсолютно мнозинство от държавите – страни по статута;

(б) решенията по процедурни въпроси се вземат с обикновено мнозинство от присъстващите и гласуващи държави.

8. Държава – страна по статута, която изпадне в забава при плащането на финансовите си вноски за Съда, не гласува в Събранието и в бюрото, ако сборът на просрочените задължения е равен или надвишава сбора на вноските, дължими за предходните две цели години. Независимо от това Събранието може да позволи на такава държава – страна по статута, да гласува в Събранието и в бюрото, ако се увери, че неизправността се дължи на обстоятелства извън контрола на държавата – страна по статута.

9. Събранието приема свои процедурни правила.

10. Официални и работни езици на Събранието са официалните и работните езици на Общото събрание на ООН.

ЧАСТ 12. ФИНАНСИРАНЕ**Член 113****Финансов правилник**

Освен ако изрично бъде предвидено друго, всички финансови въпроси, свързани със Съда и със заседанията на Събранието на държавите членки, включително неговото бюро и помощните му органи, се уреждат от този статут и от Финансовия правилник, приет от Събранието на държавите – страни по статута.

Член 114**Заплащане на разноските**

Разноските на Съда и на Събранието на държавите – страни по статута, включително бюрото и помощните органи, се заплащат от средствата на Съда.

Член 115**Средства на Съда и на Събранието на държавите – страни по статута**

Разноските на Съда и на Събранието на държавите – страни по статута, включително бюрото и помощните органи, които са предвидени в бюджета, приет от Събранието, се покриват от следните източници:

(а) определените вноски на държавите – страни по статута;

(б) средства, предоставени от Организацията на обединените нации с одобрение на общото събрание, по-специално във връзка с разностите по повод отнасянето на ситуации от Съвета за сигурност.

Член 116

Доброволни вноски

Без да се засяга действието на чл. 115, Съдът може да получава и използва като допълнителни средства доброволни вноски от правителства, международни организации, физически лица, дружества и други единици в съответствие с приложимите критерии, приети от Събранието на държавите – страни по статута.

Член 117

Определяне на вноските

Вноските на държавите – страни по статута, се определят в съответствие със съгласувана таблица за оценка на основата на таблицата, приета от ООН за редовния ѝ бюджет и коригирана според принципите, върху които се основава таблицата на ООН.

Член 118

Годишна проверка

Архивите, книгата и сметките на Съда, включително годишните му счетоводни отчети, подлежат на годишна проверка от независим проверител.

ЧАСТ 13. ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 119

Решаване на споровете

1. Всеки спор във връзка с правораздавателните функции на Съда се урежда с решение на Съда.

2. Всеки друг спор между две или повече държави, свързан с тълкуването или прилагането на този статут, който не е решен чрез преговори в тримесечен срок от възникването му, се отнася до Събранието на държавите – страни по статута. Събранието може да предложи само да реши спора или да отправи препоръки за други средства за решаването му, включително отнасяне до Международния съд в съответствие със статута на последния.

Член 120

Резерви

По този статут не могат да се правят резерви.

Член 121

Изменения

1. След изтичането на седем години от влизането на този статут в сила всяка държава – страна по него, може да предложи изменения. Текстът на всяко предложение за изменение се

представя на Генералния секретар на ООН, който незабавно го изпраща на всички държави – страни по статута.

2. Най-рано три месеца след датата на уведомяването следващото Събрание на държавите – страни по статута, с мнозинство от присъстващите и гласуващите членове взема решение дали да подкрепи предложението. Събранието може да се занимае с предложението пряко или да свика конференция за преглед, ако въпросът изисква това.

3. За приемането на изменения на заседание на Събранието на държавите – страни по статута, или на конференция за преглед, за които не може да бъде постигнат консенсус, се изисква мнозинство от две трети от държавите – страни по статута.

4. Освен в случаите на ал. 5, измененията влизат в сила за всички държави страни по статута, една година след като седем осми от тях са депозирали актовете за ратификация или приемане при Генералния секретар на ООН.

5. Всяко изменение на чл. 5, 6, 7 и 8 от този статут влиза в сила за държавите – страни, които са го приели, една година след депозирането на техните актове за ратификация или приемане. По отношение на държава – страна по статута, която не е приела изменението, Съдът не упражнява юрисдикцията си спрямо престъпленията, предмет на изменението, които са извършени от граждани на тази държава на нейна територия.

6. Ако измененията са приети от седем осми от държавите – страни по статута, в съответствие с ал. 4, всяка държава страна, която не ги е приела, може незабавно да се оттегли от този статут въпреки разпоредбата на чл. 127, ал. 1, но при спазване на чл. 127, ал. 2, като отправи предизвестие най-късно една година след влизането на изменението в сила.

7. Генералният секретар на ООН изпраща на всички държави – страни по статута, всяко изменение, прието на заседание на Събранието на държавите – страни по статута, или на конференция за преглед.

Член 122

Изменения на разпоредбите с институционален характер

1. Всяка държава – страна по статута, може по всяко време и независимо от разпоредбата на чл. 121, ал. 1 да предлага изменения на разпоредбите на този статут, които имат изключително институционален характер, а именно: чл. 35, чл. 36, ал. 8 и 9, чл. 37, 38, чл. 39, ал. 1 (първите две изречения), 2 и 4, чл. 42, ал. 4 до 9, чл. 43, ал. 2 и 3 и чл. 44, 46, 47 и 49. Текстът на всяко предлагано изменение се представя на Генералния секретар на ООН или на друго лице, определено от Събранието на държавите – страни по статута, което незабавно го изпраща на всички държави – страни по статута, и на другите участници в Събранието.

2. Измененията по този член, по които не може да бъде постигнат консенсус, се приемат от Събранието на държавите – страни по статута, или от конференция за преглед, с мнозинство от две трети от държавите страни. Измененията влизат в сила за всички държави – страни по статута, шест месеца след приемането им от Събранието или съответно от конференцията.

Член 123

Преглед на статута

1. Седем години след влизането в сила на този статут Генералният секретар на ООН свиква конференция за преглед, на която да бъдат обсъдени изменения към него. Прегледът може да включва, но не се ограничава със списъка на престъпленията по чл. 5. Конференцията е открита за участниците в Събранието на държавите – страни по статута, при същите условия.

2. По всяко време след това по искане на държава – страна по статута, и за целите, посочени в ал. 1, Генералният секретар на ООН, свиква конференция за преглед с одобрението на мнозинството от държавите – страни по статута.

3. Разпоредбите на чл. 121, ал. 3 до 7 се прилагат към приемането и влизането в сила на всяко изменение на статута.

Член 124

Преходна разпоредба

Независимо от разпоредбата на чл. 12, ал. 1 и 2, държава, която става страна по този статут, може да обяви, че за срок от седем години след влизането на статута в сила за нея не приема юрисдикцията на Съда по отношение на категорията престъпления, посочени в чл. 8, когато се твърди, че такова престъпление е извършено от нейни граждани или на нейна територия. Декларацията по този член може да бъде оттеглена по всяко време. Разпоредбите на този член подлежат на преразглеждане на конференцията за преглед, свикана в съответствие с чл. 123, ал. 1.

Член 125

Подписване, ратификация, приемане, одобрение или присъединяване

1. Този статут е открит за подписване от всички държави на 7 юли 1998 г. в Рим, в седалището на Организацията на ООН по храната и земеделието. След това той остава открит за подписване в Рим, в Министерството на външните работи на Италия, до 17 октомври 1998 г. След тази дата статутът остава открит за подписване в Ню Йорк, в седалището на Организацията на обединените нации, до 31 декември 2000 г.

2. Този статут подлежи на ратифициране, приемане или одобрение от подписалите го държави. Актовете за ратификация, приемане

или одобрение се депозират при Генералния секретар на Организацията на обединените нации.

3. Този статут е открит за присъединяване на всички държави. Актовете за присъединяване се депозират при Генералния секретар на Организацията на обединените нации.

Член 126

Влизане в сила

1. Този статут влиза в сила на първия ден от месеца, следващ 60-ия ден след депозирането на 60-ия акт за ратификация, приемане, одобрение или присъединяване към него при Генералния секретар на Организацията на обединените нации.

2. За всяка държава, която ратифицира, приема, одобрява или се присъединява към този статут след депозирането на 60-ия акт за ратификация, приемане, одобрение или присъединяване, статутът влиза в сила на първия ден от месеца, следващ 60-ия ден след депозирането от тази държава на нейния акт за ратификация, приемане, одобрение или присъединяване.

Член 127

Оттегляне

1. Държава – страна по статута, може да се оттегли от този статут чрез писмено уведомление, адресирано до Генералния секретар на Организацията на обединените нации. Оттеглянето влиза в сила една година след датата, на която е получено уведомлението, освен ако самото уведомление посочва по-късна дата.

2. Оттеглянето не освобождава никоя държава от задълженията, които произтичат от този статут, докато тя е била страна по него, включително всички евентуално възникнали финансови задължения. Оттеглянето не засяга сътрудничеството със Съда във връзка с разследването и производството по наказателни дела, по отношение на които оттеглящата се държава е имала задължение да сътрудничи и които са започнали преди датата, на която оттеглянето е влязло в сила, нито засяга по някакъв начин разглеждането на въпросите, с които Съдът вече е сезиран преди датата, на която оттеглянето е влязло в сила.

Член 128

Автентични текстове

Оригиналът на този статут, чиито арабски, китайски, английски, френски, руски и испански текстове са еднакво автентични, е депозиран при Генералния секретар на Организацията на обединените нации, който изпраща заверени преписи от него на всички държави.

В уверение на горното долуподписаните, надлежно упълномощени за тази цел от съответните си правителства, подписаха този статут.

Приет в Рим на 17 юли 1998 г.